

ఆంధ్రప్రదేశ్

చక్కటి కుటుంబ వాతావరణం

జూన్ 2016
కథలు

రాత్రిభోజనాలవేళ.

"అమ్మాయ్..పార్వతి..మన అగ్రహారంలో ఉండే నోరివారి సంబంధం గురించి ఇవాళ ఉదయం విష్ణుశర్మ పస్తావించాడు. ఇప్పటిదాకా సంబంధం విషయంగా చర్చకు రాలేదుగాని, వాళ్ళ గురించి మనకు తెలిసిందే. చాందసులు..నిత్యాగ్నిహోత్రులు..నిప్పులు కడిగే వంశం. వాళ్ళనిన్ను చాలాసార్లు చూశారట. తమింటి కోడలిగా చేసుకోవాలని ముచ్చట పడుతున్నారని విష్ణుశర్మ గారే చెప్పారు. నీ ఇద్దరు అక్కయ్యల్లో పెద్దామెని ఇంజనీర్ కి, రెండో ఆమెని డాక్టరుకి ఇచ్చి చేశానన్నది తెలిసిందే! నువ్వు వాళ్ళలా సుఖ పడేలా చక్కటి సంబంధం చూసి చేద్దామనుకున్నాను,

కాని వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళిల్లు చేసేసరికి ఆస్తిహారతికర్పూరమైపోయింది. జవసత్వాలు కూడా ఉడిగిపోతున్నాయి. ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయ పరిస్థితి. ఒకరకంగా నా మొరాలకించిన భగవంతుడు చూపించిన సంబంధమే ఇది. నిత్య దేవతార్చనల్లో మునిగితేలే ఆ ఇంట్లో నువ్వు మడి ఆచారాలలో నలిగిపోతావని నాకు తెలుసు. అంతేకాదు రేపు పెళ్ళంటూ అయితే సినిమాలు షికార్లులాంటి సరదాలకు నిన్ను తిప్పే ఆసక్తి అతనికి ఉంటుందో ఉండదో, ఒకవేళ ఉన్నా ఆ ఉమ్మడికుటుంబంలో అలా చేయలేకపోనూ వచ్చు. ఇవన్నీ నీకెందుకు చెబుతున్నానంటే ఈ ఆలోచనలన్నీ నా మనసులో తర్కించుకున్నాకే నీతో పస్తావిస్తున్నాను. నువ్వు ఇవాళ రాత్రితా పశ్చాత్తంగా ఆలోచించుకుని ఒక

నిర్ణయానికి రా! నువ్వు అవునన్నా, కాదన్నా నాకు సమ్మతమే! బలవంతపెట్టను. మంచి సంబంధం కోసం మరింత కాలం ఆగుదాము. నాకు మీ ముగ్గురూ సమానమే..ప్రాణమే! కాకపోతే ఆ ఇద్దరికీ పెళ్లిల్లు చేయడంవల్లనూ, ఇంట్లో అనూహ్యమైన కొన్ని విపత్కర పరిస్థితులు ఎదురవడం వల్లనూ ఆర్థికంగా నేను కొంత కుంగిపోయిన మాట వాస్తవం. అందుకే ఇంత మీమాంస. ఆడపిల్లలు ఇట్టే ఎదిగిపోతారు..నా అసమర్థత ఎక్కడ నిన్ను కన్యగా మిగిల్చేస్తుందో అని బెంగ. అయితే నా స్థితి గతులు నీకు ఎరుకపరచాలని ఈ పరిస్థితులన్నీ ఏకరువు పెడుతున్నాను తప్ప పెళ్లి విషయంలో నిన్ను రాజపడమనడం లేదు. నీకు నచ్చితేనే పెళ్లి" అని కూతురి వంక చూస్తూ చెప్పి భోజనం చేయడంలో నిమగ్నమయ్యారు వేదాచలంగారు.

పార్వతి ఆలోచనలో పడింది. 'నిజమే! పాపం నాన్న అక్కలిద్దరి పెళ్లిల్లు చేశాక ఆర్థికంగా బాగా చితికిపోయారు. ఆయన మానసిక బాధ తను చూస్తూనే ఉంది. నాన్న చెప్పిన అబ్బాయి పురంధరుడు అందగాడు. బాగానే చదువుకున్నాడటగాని ఉద్యోగం రాకపోయేసరికి ఇహ సమయం వృథాచేయకుండా తండ్రి పోరోహిత్యానికి వారసుడయ్యాడు. శ్రీ వేణుగోపాలస్వామి గుడిలో పూజలు అర్చనలు, ఇళ్లకు వెళ్లిపిల్లల బారసాలు, సత్యనారాయణ స్వామి వ్రతాలు, పెళ్లిల్లు చేయిస్తాడట. ఏ కార్యక్రమం చేసినా ఒద్దికగా చేయడమేకాకుండా అందులోని పరమార్థాన్ని విడమరచి చెప్పి సంతోషిస్తారు. ఈ విషయం ఆనోటా ఆనోటా తను వింది. అందుకే అతను కార్యక్రమాల నిర్వహణకు ఒక పట్టాన దొరకడు. అందువల్ల చాలా ముందుగానే అతన్ని కుదుర్చుకుని మిగతాపనులు చేసుకుంటారట ఊరివాళ్లు ఇది ఒక పార్శ్వం. మరోపార్శ్వంలో అందరూ తెల్లార్లకుండానే లేవాలి. ఎలాంటి వాతావరణం ఉన్నా చన్నిళ్లస్నానాలు చేసి మడికట్టుకోవాలి, పూజలు, పునస్కారాలు, జపాలు, హోమలు..ఓహో అదో ప్రభువం. అక్కలేమో బారెడు పొద్దెక్కాక కానీ లేవరు. ఇంట్లోపని మనుషులు. సాయంకాలం పూట సరదాగా సినిమాలు హికార్లు పురంధరుణ్ణి కట్టుకుంటే గానుగెద్దు జీవితం అయిపోతుంది. కాని తండ్రికోసం 'ఊ' అనాలి తప్పదు. బాధను మనసులోనే అదిమిపట్టాలి. అంతే! రాతనెవరు తప్పించగలరు?' భోజనం ముగించి పక్కమీదకు చేరినా ఆలోచనలు ఆమెను సతాయిస్తున్నే ఉన్నాయి.

మరుసటిరోజు-

"నాన్నగారూ! నాకీ సంబంధం ఇష్టమే! పెద్దక్క పెళ్లి చేసుకుని హైదరాబాదు వెళ్లిపోయింది. చిన్నక్క పెళ్లయ్యాక వైజాగ్ వెళ్లిపోయింది. ఇహ భవిష్యత్తులో అమ్మలేని మిమ్మల్ని చూసుకునేది ఎవరు? ఉన్న ఊళ్లో సంబంధమైతే ఎంచక్కా మీకు దగ్గరగా ఉండొచ్చు. అంతేకాదు నోరివారి మంచితనం గురించి అందరకూ తెలుసు. వాళ్లింటికి కోడలిగా వెళ్లడమంటే ఒకరకంగా అదృష్టమే!" అంది.

ప్రశాంతమైన ఆమె మోమును చూసి అది ఆమె మనస్ఫూర్తిగా తీసుకున్న నిర్ణయమేనని గ్రహించి సంతోషించారు వేదాచలంగారు. పెళ్లిచూపులు, నిశ్చయతాంబులాలు నిర్విఘ్నంగా జరిగిపోయాయి.

ఐదురోజుల పెళ్లి కనులపండువగా జరిగింది. తాళి కట్టేప్పుడు తన మెడమీద పురంధరుడు కావాలని గిలిగింతలు పెట్టడం, బిందెల్లోంచి ఉంగరాలు తీసేప్పుడు తన వేళ్లతో ఆమె చేతిపై గిలిగింతల వీణ వాయించడం, పూబంతాట ఆడేప్పుడు ఎక్కడ ఆ బంతి తగిలి తన శ్రీమతి లేత శరీరం కమిలిపోతుందో అన్నట్టు సుకుమారంగా, అలవోకగా బంతెయ్యడం..భర్తల్లోని సరసుడు తనపట్ల చూపించిన ఆరాధనీయతకి ఆమె వశమైపోయింది.

మొదటిరాత్రి

శోభనంగది పూలలో, పళ్లలో అదంగా ముసాబుచేసి ఉంది. ఆ గదికి ఓ వైపు విశాలమైన కిటికీ తెరిచిఉంది. కిటికీకి ఆ వైపు రకరకాల పూలమొక్కలు మొత్తంగా విరిసిన పూలలో అహోధం కలిగిస్తున్నాయి. వాటి సువాసనలు ఆ ఇద్దరి మనసుల్లో మధురభావనలు రేపి కెత్తిస్తున్నాయి. ఆకాశంలో పరిపూర్ణాకృతినొందిన చంద్రుడు చల్లని వెన్నెలను కిటికీలోంచి ఆ గదిలోకి గుమ్మరిస్తూవాలకు సహకరించే పర్యుత్నం చేస్తున్నాడు.

"పార్వతీ, చిన్నప్పట్నుంచి నువ్వంటే నాకు పాత్రం. నిన్నెంతగా ఆరాధించానో చెప్పలేను. అమ్మవారి నిత్యపూజలో నేను కోరుకునే ఒకే ఒక్క కోరిక ఏమిటో తెలుశా? నిన్ను నా దాన్ని చేయమని. ఎప్పుడైతే మీ ఇద్దరు అక్కల్ని ఇంజనీరు, డాక్టర్కి ఇచ్చాడో ఇహ నా కోరికకు నీళ్లద్దిలేసుకున్నాను. మానసికంగా మదనపడిపోయాను. కానీ తర్వాత పాపం ఆయన ఆర్థిక పరిస్థితి కుంటుపడిందని ఏదో ఒక మంచి సంబంధం చూసి పెళ్లి చేయాలనుకుంటున్నారని తెలిసింది. మళ్లీ నా ఆశకు రెక్కలు మొలిచాయి. ఇహ ఆలస్యం చేయకుండా మా వాళ్లలో విషయం విషుశర్మ గారికి చెప్పించాను. అంతకష్టపడితే కానీ ఇంత అదుభతాన్ని సొంతం చేసుకోలేకపోయాను"అన్నాడు చిన్నగా నిటూర్చుస్తూ.

"మరి నేనంటే అంతిష్టం ఉన్నప్పుడు రుక్మిణీదేవిని మీ కృష్ణుడు తీసుకుపోయినట్టు లేపుకుపోవచ్చుకదా, ఇన్నాళ్లు మీనమేషాలు లెక్కిస్తూకూర్చోడం దేనికి?" అంది కళ్ళు పెద్దవి చేసి.

"నిజమే, కాని నేను నమ్మిన దేవుడు ఎప్పటికైనా పరిస్థితులను నాకు అనుకూలంగా మారుస్తాడని నా నమ్మకం. అలాగే మార్పాడు. పెద్దల అనుమతితో, ఊరందరి మధ్య నిన్ను నా మనసులో శాశ్వతంగా నిలుపుకున్నాను.

అవునా, కాదా?" చిలిపిగా నవ్వుతూ అని-

"తలలో పిలకుందని, మనసులో ఆచారవ్యవహారాలున్నాయని నన్ను తక్కువగా అంచనా వేయకు. నేను పూజించే శ్రీకృష్ణుడి రాసలీలలు నా మనసులో నిత్యం మధురభావనలు రేకెత్తిస్తుంటాయి. అలా అని నేను కృష్ణుణ్ణిగాను ఏకపత్ని వ్రతుడైన శ్రీరాముడి అంశను. ఎదురుగా నోరూరించే మృషాన్నాన్ని పెట్టుకుని లోట్టలేస్తూ కూర్చునట్టు ఉంది ఇప్పటి నా పరిస్థితి..కోడికూసే లోపు భ్రష్టాచర్యానికి పూలపాతరెయ్యాలి" అని ఆమె దగ్గరగా వచ్చి పుణ్య షోడశోపచారాలు చేసి, పూలతో అథాంగపూజ, పళ్లతో నైవేదం, వెచ్చని ఆవిరితో హారతిపట్టి ఆమెని సంతోషిపరిచాడు. అరమూసిన కళ్లతో, ఓపలేని పుణ్యవేళంతో అతణ్ణి కరుణించి విసురుగా, దూకుడుగా వచ్చి గాడంగా కౌగలించుకుంది. అంతే రెండు వ్యతిరేక దువ్రాలు కలిశాయి. యజ్ఞగుండం శరీరమే, ఆజ్యమూ శరీరమే..యజ్ఞఫలాలన్నీ సొంతంచేసుకున్నదీ వాళ్ళిద్దరే!

కోడికూసే వేళకు అలసిన శరీరాలతో ఆదమరచిన నిద్రలో ఉన్నారు. మధ్యలో మత్తులో మెలకువ వచ్చిన పార్వతి 'భగవంతుడా మన్నుదుని నా భర్తగా ప్రసాదించినందుకు కృతజ్ఞతలు' అనుకుంది.

కొన్నాళ్లకు తన ఇద్దరి అక్కయ్యలకన్నా ఎక్కువ సుఖపడుతున్నది పార్వతి అని గ్రహించారు వేదాచలంగారు. సిటీలో ఉండే ఇద్దరి పిల్లల జీవితాలు ఒత్తిడిమయాలు. అంతా కాలుష్యం. ఏనెల కానెల డబ్బుకోసం చూసుకోవడమే..మధురానుభూతుల్లేని మర జీవితాలు. ఇక్కడ పల్లెటూళ్లో అందరూ అయినవాళ్లే! పురంధరుడి ఆదాయం నిత్యకల్యాణం! బట్టలు పెట్టేవారుంటారు, పసుపు, కుంకుమలు, నిండు మనసుతో భారీ సంభావనలిచ్చేవారుంటారు. అబ్బాయి అమ్మయిని సినిమాలకు, పికార్లకు బైకుమీద పట్నానికి తీసుకెడుతున్నాడు. ఇంట్లోవాళ్లకి కూడా పార్వతి అంటే ప్రాణం. కాలు కింద పెట్టినీయకుండా అపురూపంగా చూసుకుంటున్నారు. ఇంట్లోపాడి పంట. పార్వతి సాకాల్తుపార్వతీదేవే! ఉత్తరీయంలో ఆనందబాష్పాలని తుడుచుకున్నారు. చేతులెత్తిదేవుడికి దణ్ణం పెట్టారు.

విష్ణుశ్వరుడి విగ్రహం కేసి చూస్తూ విజయ గణపతి మంత్రి జపిస్తున్న రవి ఫోన్ మోగినా పట్టించుకోలేదు. జపం పూర్తి అవగానే కాలర్ ఐడి చూస్తే తండ్రి రాజారామ్ దగ్గరినుంచి చని చూసి వెంటనే తండ్రికి కాల్ చేసాడు. సాధారణం గా ఇంత ఫోర్మున్నే ఎప్పుడూ తండ్రి ఫోన్ చేయడు. తండ్రి వెంటనే ఎలాడు. రవి! అమ్మకి హార్డ్ అటాక్ వచ్చింది. ఐసియు లో ఉంది. నువ్వు వెంటనే బయలుదేరి వచ్చేయి. రాజి కి కూడా చెప్పాను . అది కూడా వస్తోంది. 24 గంటలు వరకు చెప్పలే మంటున్నారు. ఓ మాటు స్పృహ వస్తే మిమ్మల్ని ఇద్దరినీ అడిగింది అని చెప్పి మిగతా వివరాలు క్లష్ట గా చెప్పి ఫోను పెట్టేసాడు ఆయన.

పెల్లుబుకుతున్న దుఖాన్ని అదుపు లోపెట్టుకుని కుర్చీలో కూలబడ్డాడు రవి. నెల రోజుల క్రితమే తల్లి తండ్రుల వద్ద గడిపి అతను, చెల్లెలు రాజి యుఎస్ తిరిగి వచ్చారు. అప్పటికి తల్లికి ఏమీ అనారోగ్యం లేదు. పైగా తల్లికి తండ్రికి చెక్కులు దగ్గరుండి తనే చేయించాడు. కాస్తా కూస్తా తండ్రికి చిన్న చిన్న ఫ్లెబ్లెమ్స్ ఉన్నాయి కాని తల్లికి అనారోగ్యాలు తక్కువ.

గబ గబా పెట్టి సర్దుకుంటూ టి మళ్ళీ ఫోన్ మోగింది. అక్క రాజి బోస్ట్ నుంచి తండ్రి ఫోన్ సంగతి చెప్పి రవికి కూడా

టికెట్ తను బుక్ చేసి మెయిల్ పెట్టానని. సింగపూర్ లో కలుద్దామని పెట్టిసింది తను టికెట్ గురించి ఆలోచించే లేదు.
బావ కృష్ణబుక్ చేసుంటాడు. రాజ గొంతుక చూస్తే టికెట్ బుక్ చేసే పరిస్థితి లో ఉన్నట్టు లేదు;

పెళ్లి కుదిరితే ఒడుగు ముహూర్తాలు సుళువుగా కుదరవని అతని తల్లి గొడవ పడలేక రాజారామ్ గారు ఒడుగు
ముహూర్తం పెట్టిస్తే రాజ తను ఈ మధ్యనే వెళ్లివచ్చారు.

సింగపూర్ మీదుగా బెంగళూరు చేరుకొని అతను, అతని అక్క రాజ అక్కడినుంచి కారు లో తాడిపత్రి చేరుకునే సరికి,
తల్లిని డాక్టర్ల సలహా అనుసరించి బెంగుళూరు షిప్ట్ చేసే ఫ్లయత్నం లో ఉన్నారు . అతని తండ్రి, మావయ్యలు.

తాడిపత్రిలోనే ఉన్న ఫ్లైవేట్ నర్సింగ్ హోం లో తల్లిని చూసి ఇద్దరూ బాధ పడ్డారు. వాళ్ళు అక్కడికి వచ్చిన నాలుగు
గంటలకి ఆవిడ ఒక మాటు కళ్ళు తెరిచి వాళ్ళిద్దరిని గుర్తు పట్టినందుకు తండ్రిలో సహా అందరూ సంతోషించారు. కాని
ఆ సంతోషం ఎక్కువ సేపు నిలవలేదు. బెంగుళూరు కు మార్పడానికి ఫ్లయత్నాలు జరుగుతుండగానే ఆవిడ తుది
శ్వాస విడిచింది.

బంధువులందరి మధ్య తల్లి చనిపోయిన బాధ కొంచెం నివ్వరు గాప్పినా, రవికి దుఖం లోలోపోల రగులు తూనే ఉంది.
పెళ్ళికి అవసరపడుతుంది అనుకున్న ఉపనయనం తల్లికి అంత్యక్రియలు చేయడానికి ఉపయోగ పడిందని, కొడుకు
చేతిలో ఆవిడకి క్రియలు జరగడం విధి నిర్ణయం అని అందరూ సర్ది చెప్పుకున్నారు.

రవి చిన్నతనం నుంచీ తన తండ్రి, తన తాతగారిదీ, బామ్మ దీ సమ్మత్సర తిథులు చాల శ్రద్ధగా పె డుతూండడం
చూసిన వాడే. ఆ పదిరోజులూ చాలా శ్రద్ధగా అన్ని కార్యక్రమాలు చేసాడు చివరగా పది పదకొండు దినాలు అయిన
తరువాత ఆవేళ మొదటి శ్రాద్ధ కర్మ జరుగుతోంది

అగ్నిహోత్ర కార్యక్రమం అయిన తరువాత ఇద్దరు బ్రాహ్మణుల కు భోజన విస్తళ్ళు వేసి వడ్డనలు చేశారు. అందులో ఒకటి పితృదేవతలకి, మరొకటి దైవ మూర్తులకి. పురోహితుడు రవి ని పితృ దేవతల విస్తరి దగ్గర నుంచుని భోక్తకి ఔపోసన ఇమ్మని, ఆతరువాత ఇలా అన్నాడు

బాబూ అమ్మగారి భోజనం అయినతరువాత చిన్న కార్యక్రమం ఉంటుంది. ఆతరువాత మీరు భోజనం చేసేయొచ్చు" అన్నాడు. ఆ మాటలు వినగానే రవి ఒక్క మారు ఫాక్ తిన్నట్టు అయి కూర్చుండి పోయాడు. పొద్దుట నుంచి ఉపవాసం వల్ల నీరసం వచ్చిందేమో అనుకున్నారు అక్కడ వాళ్ళు.

అలా అయినం దుకు కారణం అతనికొక్కడికే తెలుసు. అది ఎవరితో నూ చెప్పుకునేది కాదు. ముఖ్యంగా ఈ మధ్యనే తల్లి అన్న కొన్ని మాటలు అతని గుండెల్ని పిన్నేసాయి.

ఆ మాటలు చెప్పేముందు అతనికి తల్లితోటి అనుబంధం వివరిస్తేకాని అవదేమో పుత్రైకమయిన కారణాలు లేకపోయినా చిన్నప్పటి నుంచి రవికి తల్లితోటి, రాజ్ కి తండ్రితోటి అనుబంధం ఎక్కువ. ఎక్కడికయినా రెండురోజులువెళ్ళవలసి వచ్చినా తను తల్లితోటి ఉండేవాడు. రాజ్ ఎన్నాళ్ళయినా తండ్రితోటి ఉండేది. అతనికి జ్ఞానం వచ్చినప్పటి నుంచి తల్లితనని ఎన్నివిధాల కనిపెట్టుకుని ఉండేదో తలుచు కుంటే ఎప్పుడూ ఆశ్చర్యంగా ఉండేది. తన అవసరాలని చెప్పకుండానే గ్రహించి తండ్రితో చెప్పి అమర్చేది. కొంచెం ఎదిగిన తరువాత కూడా, దూరంగా ఉన్నమంచి స్కూల్ కంటే దగ్గరలో ఉన్న స్కూల్లోనే వెయించేది. మధ్యాన్నం లంచ్ వేడి గా తెచ్చి స్వయం గా తినిపించేది.

అతను మనుషుల్ని, ప్రకృతిని గమనించి నప్పుడల్లా ఏంతో ఆశ్చర్యం కలిగించే విషయం పిల్లల పట్ల తల్లి చూపే ప్రేమ. అది భగవంతుని సృష్టిలో చాలా అద్భుత మయిన విషయ మనిపిస్తుంది. ఎందుకంటే అది మనుషు లకే పరిమితం కాదు. కోతులు కొమ్మలమీద ఎగిరేముందు చిన్న పిల్లలని పొట్టకు అడు ముకుని ఎగరడం, పిల్లులు పిల్లని పలుచోట్ల దాచడం, ఏనుగులు గుంపుగా వెళుతున్నప్పుడు చిన్న పిల్ల ఏనుగు ల రక్షణ చూసుకోవడం వంటివి చూసినప్పుడు, అతను మొత్తం సృష్టిలోనే మాతృత్వానికి ఎవరికీ తెలియని పుత్రైకత ఉందేమో అనిపించేది .

అతని దృష్టిలో సృష్టిలో అత్యంత దుఃఖ కరమయిన సంఘటన ఓక తల్లిగర్భ శోకం. మాతృత్వం భగవత్ తత్వానికి అతి దగ్గర అని అతని అభిప్రాయం పెద్ద చదువుల రీత్యా తను ఊరు వదిలినప్పుడు తప్ప, ఊళ్లో ఉన్న న్నాళ్ళు, ఎంత లేటయినా తల్లితన కంటే ముందు భోజనం చేయడం అతనికి గుర్తులేదు.

యుఎస్ వెళ్లేముందు ఆ మధ్యన కొన్ని నెలలు ఇంటివద్దే ఉండి ఓ పెద్ద కంపెనీ కి కన్సల్టెంట్ గా చెసాడు. అతను పనిలోపడి ఒక్కొక్కప్పుడు భోజనానికి లేచేవాడు కాదు.ఎంత లేటయినా అతను భోజనం చేసిన తరువాతే ఆవిడ చేసేది

ఆ రోజు మామూలుగానే చాలా లేట్లైంది. భోజనం దగ్గర కూర్చుని ఆవిడని అడిగాడు. " అమ్మా నాకంటే ముందుగా నువ్వు ఎప్పుడూ తినవా? అని

"నీకంటే ముందుగా నేను తినాలి అంటే కదా చూద్దాం" అని నవ్వి ఊరుకుంది. దానిలో అంతరార్థం ఈరోజుదాకా అతనికి తెలియలేదు

'అమ్మో! అమ్మో! లైకులే లైకులు... అబ్బబ్బా! కామెంట్ల మీద కామెంట్లు! నా పోస్టింగ్ అదిరింది.' ఒకటి కలవరింతలు. రాత్రితా కలత నిద్రను అనుభవించిన ప్రకాశరావు ఉదయం ఏడు కావస్తుండగా... మెల్లగా లేచాడు. సరాసరి బాత్తూకి వెళ్ళలేదు. పళ్ళు తోముకోనూ లేదు. కాళ్ళను దగ్గరకు ముడ్చుకుని నడి మంచంలో కూర్చున్నాడు. షణాల్లోలాప్ టాప్ ఆన్ చేశాడు. చిటికెలో ఫేస్ బుక్ లాగిన్ అయ్యాడు. రాత్రితా ఏదైతే కలవరించాడో.. అది కళ్ళకు కట్టినట్లు తన పోస్టింగ్లో కనబడుతుంటే ఎల్లలు లేని ఆనందం. చేతిలో మొక్కను పట్టుకుని మొక్కలు నాటండి... భూమిని కాపాడండి... అనే

క్యాష్ డన్న ఫోటోకి వచ్చిన రెస్పాన్స్ తన ఇమేజ్ ఇంకాస్త పెరిగినట్లయింది. ఈ సంతోషాన్ని భార్యతో షేర్ చేసుకోవటానికి లాప్ టాప్తో వంట గదిలోకి పరుగులా నడిచాడు.

వాస్తవం చెప్పాలంటే తనకున్న మేథో సంపద, పర్యావరణంపైన అపార అనుభవం ఫేస్ బుక్ ద్వారానే బాగా పాపులర్ అయింది. టాన్లో ఎక్కడ పర్యావరణ సదస్సు జరిగిన ప్రకాశరావునే ముఖ్య అతిథిగా పిలుస్తుంటారు. చెట్ల మీద తనకున్న విజ్ఞానాన్ని ఉపన్యాసాల్లో చూతూ... శ్రోతలను ఇట్టే ఆకట్టుకుంటాడు. ఆ ఫోటోలను ఫేస్ బుక్ లోకి అప్ లోడ్ చేసి, అభినందనల వర్షం కురిపించుకుంటాడు.

గేటు చప్పుడు కావడంతో ఆలుమగల ఫేస్ బుక్ ఆనందానికి భేక్ పడింది. "ఎవరో వచ్చినట్లుంది. చూసాస్తానుండు" గబ గబా బయటకు నడిచాడు ప్రకాశరావు. గేటు ముందు ఓ అపరిచిత బాలుడు. సుమారు పద్నాలుగు ఏళ్ళు ఉంటాయి. ప్రకాశరావును చూడగానే "నమస్కారం! సార్!" అన్నాడు.

"నమస్కారం! ఎవరు బాబు నువ్వు? ఏం కావాలి?" ఆసక్తిగా అడిగాడు ప్రకాశరావు.

"నా పేరు సంజయ్. ఈ కాలని చివర ఉన్న గవర్నమెంట్ స్కూల్లో తొమ్మిదవ తరగతి చదువుతున్నాను. మీ హెల్ప్ కోసం వచ్చాను సార్!"

"నా హెల్ప్?" ఆశ్చర్యపోతూ "నీకే సాయం కావాలి చెప్పు?" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"నిన్న క్లాసులో మా సార్ పాఠం చెప్పతూ పర్యావరణంలో పెను మార్పులు సంభవిస్తున్నాయని, దానికి కారణం భూమిపై అడవులు, చెట్లు అంతరించడమేనని అన్నారు. పెరుగుతున్న కాలుష్యంతో భావి తరాల జీవనం అనేక కష్టాల పాలవుతుందని, ప్రతి ఒక్కరూ మొక్కలు నాటితే, సకాలంలో వర్షాలు పడతాయని, వాతావరణ సమతుల్యత ఏర్పడుతుందని చెప్పారు. మా క్లాస్ మేట్స్ అంతా కలిసి మా స్కూల్ తరుపున వెయ్యి మొక్కలు నాటాలని నిర్ణయించాం! మీరు పర్యావరణ ప్రేమికులని సార్ చెప్పారు. మీ సహాయంతో ఈ పని మొదలుపెట్టాలని అనుకుంటున్నాం సార్!" ఉత్సాహంగా అన్నాడు సంజయ్.

"వెరిగుడ్! మంచి ఆలోచన. ఊరికి వెళుతున్నాను. రెండోజుల తర్వాత కలుపు" అంటూ సంజయిని అభినందన

పూర్వకంగా భుజం తట్టాడు ప్రకాశరావు.

సంజయ్ సంబరం ఎన్నో రోజులు నిలవలేదు. పదిసార్లు ప్రకాశరావును కలిసినా ఏదో ఒక సాకుతో తప్పించుకోసాగాడు. విసిగిపోయిన సంజయ్ మరో ఇద్దరు, ముగ్గురిని కలిసాడు. ఫలితం శూన్యం. పైగా అవమానాలు. "బుద్ధిగా చదువుకోక, రోడ్లెంటు తిరగటానికి ఇలాంటి పనులు చేస్తావురా!" అంటూ ఎత్తిపోడిచారు. 'సాయం చేయకపోగా అనవసరంగా తిట్టారే!' లోపల మధనపడ్డా.. దిగులుగా ఇంటికి చేరాడు సంజయ్.

* * *

మూడోజులు అన్నం కూడా సరిగా తినలేదు. 'ఎలాగైనా మొక్కలు నాటాలి? దాని కోసం ఏం చెయ్యాలి?' పదే పదే ఆలోచించాడు. క్లాస్ మేట్స్ తో చర్చించాడు. పది రోజుల తర్వాత వచ్చే వేసవి సెలవుల్లో ఎవరికి వారే ఏదో ఒక పని చేసి, కొంత డబ్బును పోగు చేయాలని అందరూ కల్పి తీర్మానించారు.

చూస్తుండగానే వేసవి సెలవులు వచ్చాయి. ఒక రోజు తండ్రితో స్కూల్లో జరిగిన విషయమంతా చెప్పి, తెలిసిన దగ్గర ఎద్దైనా పని ఇప్పించమని అడిగాడు.

కోడుకు మాటలకు ఆశ్చర్యం కలిగినా, వాడిలోని పట్టుదల, మొండితనానికి ముచ్చటేసి... షావుకారు దుకాణంలో కుదుర్చుటానికి సంజయిని తీసికొని, బయలుదేరాడు తండ్రి. మార్గం మధ్యలో వారికి ఎదురుగా ఓ కారు వచ్చి ఆగింది. అందుల్లోంచి ప్రకాశరావు దిగాడు. సంజయిని చూశాడు. కానీ పలకరించలేదు. "రామయ్య ఎక్కడికి వెళుతున్నారు. వీడు నీ కోడుకా?" అడిగాడు ప్రకాశరావు.

"అవును బాబుగారు! బడికి సెలవులోచ్చినయ్! ఏదైనా పనికిపోతా నాన్నా! అంటే షావుకారు దగ్గర దుకాణంలో పెడదామని తీసుకుబోతున్నా బాబు!"

"అవునా! నేను నీ దగ్గరకే వస్తున్నా! మా లోటమాలి మల్లయ్య ఊరికిపోయాడు. నెల దాకా రాడు. నువ్వేమైనా పనికి వస్తావేమోనని అడగటానికి వస్తున్నా!" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"నాకు తీరికలేదు గానీ, తమరు కావాలంటే నా కొడుకును పంపుతా" అన్నాడు రామయ్య.

"సరేలే ఎవరైనా ఫర్వాలేదు. పని బాగా చేస్తే చాలు"

"పని భ్రష్టాండంగా చేస్తాడు బాబు. మీకిష్టమైతే రేపటి నుంచే పనికిలోలా!" సంజయ్ వైపు చూస్తూ అన్నాడు రామయ్య.

"సరే! రామయ్య పంపించు!" అంటూ కారు రివర్స్ చేసుకొని వెళ్ళిపోయాడు ప్రకాశరావు.

* * *

నెల రోజులు గడిచాయి. చెప్పిన పనల్లా చేసి శభాష్ అనిపించుకున్నాడు సంజయ్. ఒప్పందం ప్రకారం మూడు వేల అయిదొందలు జీతం ఇచ్చాడు ప్రకాశరావు. ఈ నెల రోజుల వ్యవధిలో ప్రకాశరావు ఒక్కసారి కూడా మొక్కల సాయం గురించిన ప్రస్తావన తీసుకరాకపోవటం సంజయిని చాలా బాధించింది. ప్రకాశరావు మాటల మనిషి తప్ప, చేతల మనిషి కాదు అని గ్రహించాడు. ఇలాంటి వ్యక్తుల వల్లేమంచి ఆశయాలు ఆచరణకు నోచుకోవడం లేదని బాధపడ్డాడు. తను ఏదైతే అనుకున్నాడో అది సాధించడానికి... మిత్తులను కల్పి తగిన ప్రణాళికలు తయారు చేయడానికి... జీతం డబ్బులు జేబులో దాచుకొని... సంతోషంగా ఇంటికి బయలుదేరాడు సంజయ్.

* * *

అది జూన్ ఐదవ తారీఖు. ప్రస్తుత పర్యావరణ దినోత్సవం. టొన్లోపేరుమోసిన పెద్ద ఆడిటోరియంలో పర్యావరణంలో చెట్లు పాముఖ్యత గురించి నరాలు తెగేలా ప్రసంగం చేస్తున్నాడు ప్రకాశరావు. అతని ప్రసంగానికి స్పందనగా ఆడిటోరియమంతా ఈలలు, చప్పట్లు కేరింతలు. అనందంలో తడిసి ముద్దవుతూ... ప్రసంగం ముగించి, తనకు కేటాయించిన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు ప్రకాశరావు.

సభ సమన్వయ కర్తమై అందుకొని, ఫేక్షకులారా! ఇప్పుడు ప్రత్యేక కార్యక్రమం అంటూ సంజయిని వేదిక మీదకు ఆహ్వానించాడు. సంజయ్ వేదిక మీదకు వస్తుంటే ప్రకాశరావు ముఖంలో రంగులు మారసాగాయి.

"నేను ప్రభుత్వ పాఠశాలలో తొమ్మిదవ తరగతి విద్యార్థిని. నాదొక ప్రశ్న?" అంటూ కాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయాడు సంజయ్.

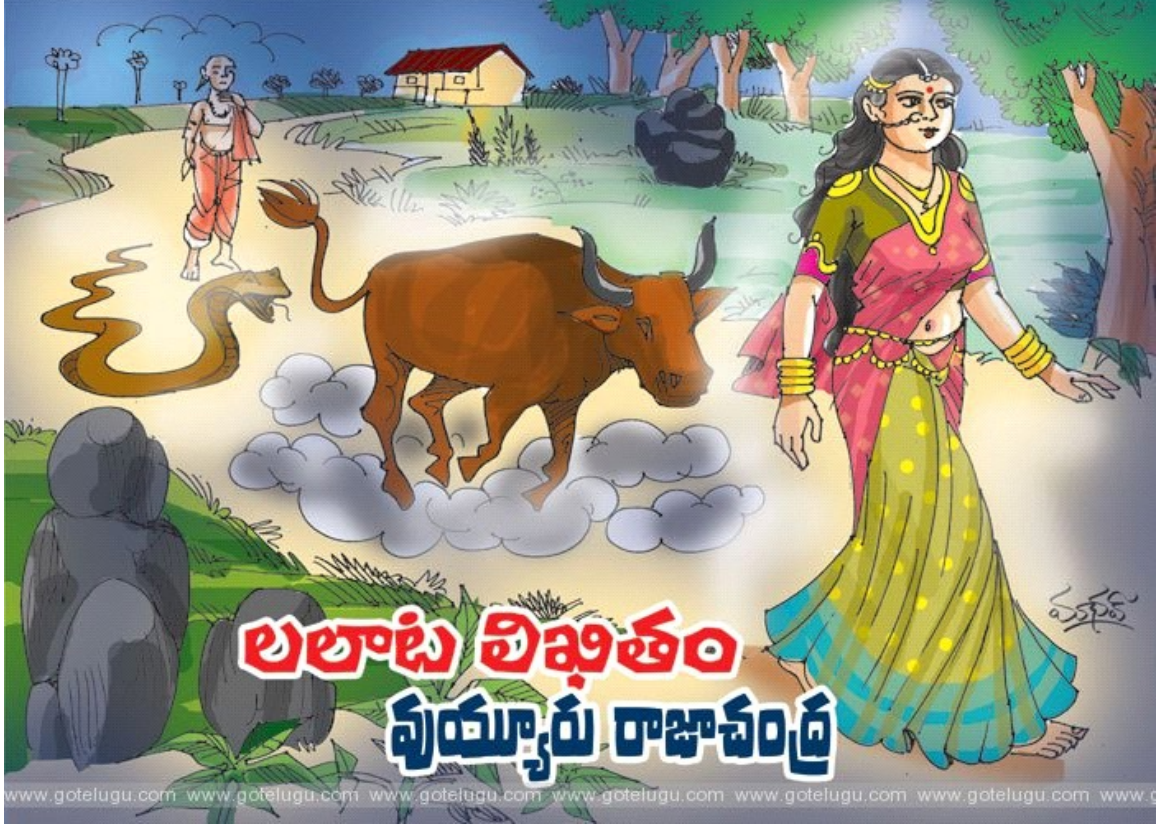
"ఏమిటా ప్రశ్న?" అందరిలో ఉత్కంఠ మొదలైంది. సభా నిర్వాహకులతో పాటు, అతిథిలు సైతం ఉపిరి బిగబట్టి సంజయ్ వైపు చూడసాగారు.

మళ్ళీ మాట్లాడటం మొదలెట్టాడు. "పర్యావరణంపై సదస్సులు పెడుతున్న ఈలాంటి పెద్ద మనషులకు నమస్కారం చేస్తున్నాను. కానీ, ఎంతమంది ఇప్పటి వరకు ఎన్ని మొక్కలు నాటారు?"

అందరి గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తిసాగాయి. సభంతా నిశ్శబ్దం అలుముకుంది. ఆ ప్రశ్నతో ప్రకాశరావుకి తల కొట్టిపెట్టినట్లే అనిపిస్తోంది. అంతరాత్మ కలుగజేస్తున్న ఒత్తిడికి తట్టుకోలేక తల దించుకున్నాడు.

"మాటలు చెప్పడం తేలిక. ఆచరణలో పెట్టడం చాలా కష్టం. కానీ, మేము వేయి మొక్కలు నాటతాం అనగానే, వెంటనే స్పందించి, మాకు ధన సాయం చేసి, ఇంత గొప్ప పనికి అండగా నిలబడిన మంచి మనిషి ప్రకాశరావు గారికి మ స్కూల్ తరపున కృతజ్ఞతలు తెలుపుతున్నాము" అనగానే సభంతా ప్రకాశరావు పేరు మారు మోగింది. ప్రకాశరావులో పశ్చాత్తప్తం కురుస్తుండగా... పరుగున వెళ్ళి సంజయిని కౌగిలించుకున్నాడు. "మనిషి ఎలా నడుచుకోవాలో చిన్నవాడివైనా... చాలా చక్కగా చెప్పావు. నా కళ్ళు తెరిపించావు.

దుఃఖంతో పూడుకుపోతున్న గొంతుని సవరించుకొని... "మాటలతో బ్రతికేవాడు మనిషి... చేతలతో బ్రతికితే మనిషి అవుతాడని" నాకిప్పుడు పూర్తిగా అర్థమైంది. వచ్చే పర్యావరణ దినోత్సవం లోపు లక్ష మొక్కలను నాటతాను. దానికి మా లీడర్ గా సంజయిని నియమిస్తున్నాను" అంటూ తనకు అత్యంత ఇష్టమైన పదం.. అనేక సభల్లోపలుమార్లు చెప్పిన పదం. "వ్యక్తోరక్షి రక్షితః" అని బిగ్గరగా నినాదం చేసి, సంజయ్ తో పాటు పచ్చని ఫ్రంఛాన్సి సృష్టించేందుకు గర్వంగా వేదిక దిగసాగాడు ప్రకాశరావు. సంజయ్ కళ్ళనిండా పచ్చని ఆశలు పరుగులు తీయడం మొదలు పెట్టాయి.

పూర్వం వైశాలి నగరం లో సదాశివ శర్మ అనే ఒక బ్రాహ్మణుడు ఉండేవాడు. ఆ దేశ రాజుగారు దానంగా ఇచ్చిన పొలంలో నే ఒక చివరగా పర్జాల నిర్మించుకుని తన భార్యతో అందులో నివసించేవాడు. ఒక రోజు తూరుపు తెల్లవారనుండగా ఉన్నట్లుండి మెలకువ వచ్చింది సదాశివ శర్మ కి. కళ్ళు తెరిచి చూసాడు. పర్జాల లో వెలుగుతున్న నూనె దీపం గుడ్డి వెలుగులో పరిశీలించి చూసాడు. తను ఉంటున్న పర్జాల పైకప్పు లో నుండి ఒక గడ్డిపోవ కిందికి పడి ఉన్నట్లుండి నల్ల తామ్ర పాము గా మారిపోయింది. ఆ పాము పాక్కుంటూ వచ్చి అదమరిచి నిద్రిస్తున్న సదాశివ శర్మ భార్య కాలు మీద కాటిసింది. క్షణాల్లో నురగలు కక్కుతూ శర్మ భార్య మరణించింది. కనుల ఎదుట జరిగిన దానిని చూసిన శర్మ కి దుఖంతో పాటూ ఎంతో ఆశ్చర్యం కలిగింది. తన భార్య ని కాటిసిన ఆ తామ్ర పాము మెల్లగా పాక్కుంటూ పర్జాల బయటకు వెళ్ళిపోయింది. శర్మ అలికిడి కాకుండా ఆ పామును వెంబడించ సాగాడు. పాము కొంచెం దూరం పయనించి దగ్గరలో ఉన్న రాజమార్గం చేరింది. రాజమార్గం మీద కొద్ది దూరం పయనించిన తర్వాత ఆ పాము ఉన్నట్లుండి ఒక ఆంబోతు గా మారి ఆ దారి వెంబడి వస్తున్న ఒక యువకుడిని కొమ్ములలో పొడిచి చంపేసింది. తర్వాత ఆ ఆంబోతు ఉన్నట్లుండి ఒక అందమైన పడుచు గా మారి నడవ సాగింది.

అదే సమయంలో ఆ బాట వెంబడి ఇద్దరు రాజు గారి కొలువులో పని చేస్తున్న సైనికులు శెలవుపై తమ స్వగ్రామానికి బయలు దేరి వస్తున్నారు. ఈ పడుచు వారికి ఎదురు వెళ్ళింది. ఆ పడుచుని చూడగానే సైనికులు ఆమెని అడ్డగించి తమలో ఒకరిని పెళ్ళి చేసుకో మని బతిమాల సాగారు. ఆ పడుచు వారిని చూసి

చిద్విలాసంగా నవ్వి మీరిద్దరూ కత్తి యుద్ధం చేయండి. గెలిచిన వారిని నేను వరించుతాను అని చెప్పింది. చూస్తుండగానే ఇద్దరు స్నేహితులు కత్తులు దూసి భయంకరంగా పోరాడ సాగారు. కొంచెం సేపట్లో తీవ్ర గాయాలతో ఇద్దరు నేలకు ఒరిగారు. ఆ పడుచు మెల్లగా ముందుకు నడవ సాగింది.

సదాశివశర్మ ఇక ఉండబట్టలేక ఆ యువతిని సమీపించి నమస్కరించి -- తన ఇంటిలో పాము రూపంలో తన భార్యని కాటు వేయటం నుంచి అప్పటి దాక జరిగిన అన్ని సంఘటనలను తను కళ్ళారా చూశానని చెప్పి "తమరు ఎవరు? ఈ వింత ఏమిటి?" అని వినయంగా అడిగాడు. ఆ యువతి శర్మని పరికించి చూసి "నీకు కొద్దోగొప్పో తపశ్శక్తి ఉన్నందున నన్ను చూడ గలుగు తున్నావు. నేను యమ కింకరుడిని. యమ ధర్మ రాజు వారి అజ్ఞానుసారం ఆయువు తీరిన వారి పాత్రాలు తీయటం నా విధి. నీవు చూసినదంతా నా విధి నిర్వహణలో భాగమే. నన్ను అనుసరించే ప్రయత్నం మానుకొని ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళు" అని పలికింది. శర్మ చేతులు జోడించి "ఓ మహానుభావా నా మీద దయ ఉంచి నేను ఎలా మరణిస్తానో చెప్పండి" అని అడిగాడు. యువతి రూపంలో ఉన్న యమకింకరుడు "ఇది దేవ రహస్యం నేను చెప్పకూడదు" అని సమాధానం ఇచ్చాడు. అయినా శర్మ పట్టు విడవక పరి పరి విధాలుగా ప్రార్థించగా "నీకు జల గండం ఉన్నది. ఒక నదిలో మునిగి మరణిస్తావు. ఈ విషయం మరెవ్వరికీ చెప్పరాదు" అని చెప్పి యమకింకరుడు అదృశ్యం అయ్యాడు.

ఆ తరువాత శర్మ తన ఇంటికి తిరిగి వచ్చి తన భార్య అంత్యక్రియలు పూర్తిచేశాడు. శర్మ కి యమ కింకరుడు చెప్పిన మాటలే మదిలో మెదల సాగాయి. తన కున్న కొద్దిపాటి వస్తువులనే మూట కట్టుకొని ఎవరికీ చెప్పకుండా శర్మ వైశాలి నగరం విడిచి పశ్చిమ దిశగా బయలు దేరాడు. కొన్ని రోజుల పయనం తర్వాత మాళవ దేశం చేరాడు. మాళవ దేశంలో చాలా భాగం ఎడారి. ఎడారికి దగ్గరగా ఉన్న నర్మదాపురం చేరుకున్నాడు. అక్కడ శర్మ కు ఒక జమీందారు పరిచయం అయ్యాడు. జమీందారు శర్మని తన దివాణంలో ఉద్యోగంలో పెట్టుకున్నాడు. అలా కొంత కాలం గడిచింది. ఆ జమీందారు గారికి వివాహం అయి చాలా కాలం అయినా వారికి సంతానం లేదు. శర్మ ఆయన దివాణంలో చేరిన కొద్ది నెలల తరువాత జమీందారు గారి భార్య గర్భవతి అయి పండంటి బాలుడికి జన్మనిచ్చింది. బాలుడు క్రమక్రమంగా పెరిగి పెద్దవాడు అవుతున్నాడు. శర్మ తమ దివాణంలో అడుగు పెట్టిన వేళా విశేషం వలన తమకు సంతానం కలిగిందని నమ్మిన జమీందారు తన కుమారుడి బాగోగులు చూసే బాధ్యతని శర్మకి అప్పగించాడు. శర్మ జమీందారు గారి కుమారుడికి చదువు చెప్పే బాధ్యత స్వీకరించాడు. ఆ బాలుడు పన్నెండు సంవత్సరాల పాఠ్యము అయ్యాడు. ఒక రోజు జమీందారు శర్మని పిలిచి తమ దేశానికి సరి హద్దులో ఉన్న నర్మదా నదికి పుష్కరాలు జరుగు తున్నాయి కనుక తాము అందరమూ బంధు మిత్ర సమేతంగా పుష్కరాలకు పోతున్నాము మీరు కూడా మాతో రండి అని ఆహ్వానించాడు. శర్మ గొంతులో పచ్చి వెలక్కాయ పడినట్లు అయింది. తాను అంత దూర ప్రయాణం చేయ లేనని తనని మన్నించమని జమీందారు కి సవినయంగా మనవి చేశాడు శర్మ. గురువుగారు రాక పోతే తాను కూడా పుష్కరాలకు రానని జమీందారు కొడుకు మొండికెత్తాడు. దీంతో జమీందారు శర్మని పిలిచి మీరు రాక పోతే నా కుమారుడు రాడు, మళ్ళీ పన్నెండు సంవత్సరాల వరకు పుష్కరాలు రావు. మీరు రానందున మా కుమారుడు,

వాడు లేకుండా మేమూ పుష్కరాలకు వెళ్ళలేము. మాకు పుష్కర స్నాన పుణ్యం దక్కకుండా పోవటానికి మీరు కారకులు అవుతారు- మీరు రా వలసిందే అని జమీందారు గట్టిగా చెప్పటం తో దిక్కు తోచక శర్మ సరే అనవలసి వచ్చింది.

తప్పని సరి పరిస్థితులలో జమీందారు గారి వెంట వారి పరివారంతో శర్మ నర్మదా నది పుష్కరాలకు బయలు దేరాడు. కొన్ని రోజుల పుయాణం తరువాత నదీ తీర సమీపం చేరుకున్నారు. అక్కడ గుడారాలు వేసుకుని వంటా వార్షా చేసుకున్నారు. మర్నాడు ఉదయం నదీ స్నానానికి బయలు దేరారు. శర్మ తాను రానని గుడారం లోనే ఉండి పోతాననీ చెప్పాడు. గురువు గారు రాక పోతే తాను కూడా నదీ స్నానానికి రానని జమీందారు కొడుకు పట్టు పట్టాడు. నదీ తీరం వరకూ వచ్చి స్నానం చేయక పోతే తమ యాత్ర నిష్ప్రయోజనం అవుతుంది గనుక తమ కుమారుడి వెంట నదీ స్నానానికి రావలసిందే నని జమీందారు ఆయన బంధువులూ ఒత్తిడి చేసారు. మీకు నీరు అంటే భయం ఐతే మా దివాణం లో గజ ఈత గాళ్ళు ఉన్నారు. వారు కూడా మనతో వచ్చారు. మీకు ఏ భయమూ లేదు రండి అనటంతో ఇక చేయ గలిగింది ఏమీ లేక శర్మ జమీందారు కొడుకు చేయి పుచ్చుకుని నది వడ్డుకు వెళ్ళాడు. జమీందారు కొడుకు, అతడి చేయి పట్టుకొని శర్మ నదిలో దిగి కొన్ని అడుగులు వేసారు. అంతలో ఉన్నట్లుండి జమీందారు కొడుకు ఒక మొసలిగా మారి శర్మ కాలుని నోట కరుచుకుంది. శర్మని నీటి లోపలి తీసుకెళ్తా మొసలి ఇలా అన్నది-----" ఓయీ పిచ్చి శర్మా - నీ మరణ రహస్యం చెప్పిన కారణాన యమధర్మరాజు కోపించి నీ పాత్రాలు తీసి తిచ్చే బాధ్యత నాకు అప్పగించాడు. నీ పాత్రాలు తీయటానికే ఈ జమీందారు ఇంట వారి కొడుకు గా పుట్టవలసి వచ్చింది. జల గండం నుండి తప్పించుకోవాలని ఈ ఎడారి దేశానికి పారి పోయి వచ్చినావు. లలాట లిఖితాన్ని తప్పించుకోవటం ఎవరి వల్లాకాదు" అంటూ నదిలోపలికి ఫ్లేషించి సదాశివ శర్మ తో సహా మాయం అయి పోయింది.

రామాపురం ప్రభుత్వ పాఠశాలలో తొమ్మిదో తరగతి చదువుతున్న నందు టీఫిన్ బాక్స్ పోయింది. మధ్యాహ్నం లంచ్ టైం లో ఆ విషయం నందుకి తెలిసింది.

నందు వెళ్లి ఆ విషయం క్లాసు టీచర్ సునందకి చెప్పాడు. ఆవిడ "జాగ్రత్తగా వెతికావా?" అడిగింది.

"వెతికాను టీచర్, అందరినీ అడిగాను కూడా..కాని దొరకలేదు" బాధగా అన్నాడు.

ఆవిడ వెంటనే ప్రిన్సిపల్ దగ్గర కెళ్లి ఆ విషయం చెప్పింది.

ఆయన స్కూలు ముందున్న గ్రౌండ్ లో పిల్లల్ని, మాష్టర్లని సమావేశ పరచి "తొమ్మిదో తరగతి చదువుతున్న నందు టీఫిన్ బాక్స్ పోయిందట. స్కూల్లో ఇలాంటివి జరగడం నాకు నచ్చదు. ఎవరు తీశారో, ఇచ్చేయండి. తర్వాత ఎవరు తీశారో తెలిస్తే సీరియస్ గా పనిపెట్టే ఇస్తాను." అని ముగించాడు.

అందరు ఎవరిదారిన వాళ్ళవెళ్ళిపోయారు.

దిగులుగా ఉన్న నందు దగ్గరకు వచ్చాడు ఏడవ తరగతి చదువుతున్న శరత్.

"పాపం..నీ టిఫిన్ బాక్స్ ఇంకా దొరకలేదా?..నీది దొరికే వరకు నేను తినకూడదనుకున్నాను. పద నీకు ఇప్పటికే ఆకలేస్తుంటుంది. ఇద్దరం నా టిఫిన్ బాక్స్ కలిసి తిందాం"అన్నాడు.

ఇద్దరూ కలిసి భోజనం చేశాక, అక్కడికి కొద్దిదూరంలో ఉండి వాళ్ళనే గమనిస్తున్న మాధవరావు మాష్టరు వాళ్ళిద్దరినీ ప్రిన్సిపల్ రూమ్ కి తీసుకెళ్ళి మల్టీగ్రైండ్ లో పిల్లల్ని, మాష్టర్లనీ సమావేశ పరచి "నందు టిఫిన్ బాక్స్ పోయిందని మనందరికీ తెలుసు. అందరం ఆ బాక్స్ గురించే తప్ప, నందు ఆకలి గురించి ఆలోచించలేదు. ఒక్క శరత్ ఆ పని చేశాడు. తన టిఫిన్ ని పంచి ఇచ్చాడు. నందు ఆకలి తీర్చాడు. పసితనంలోనే మానవత్వ పరిమళాన్ని వెదజల్లుతున్న ఈ పిల్లాడు రేపు పెరిగి పెద్దై తల్లిదండ్రులకు, గురువులకు, దేశానికి మంచి పేరు తెస్తాడు. శరత్ మన పాఠశాలలో చదువుతున్నందుకు మనందరం గర్వపడాలి"అని ముగించాడు.

మాష్టరు మాటల్తో స్ఫూర్తినింది, మానసిక పరివర్తన కలిగి గట్టిగా చప్పట్లు కొట్టారు అందరూ.

ఎన్నో ఏళ్లుగా ఆ ఇంటితో నాకనుబంధం ఉంది. నాలోని ప్రతి రెమ్మా ఆ ఇంటి పెరట్లో పురుడుపోసుకున్నదే. ఇంటి పెరటినే కాదు ఆ ఇంటివారి మనసులనిండా ఆక్రమించుకున్నాను నేను. అందుకు నాకు గర్వం కూడా. కానీ నేనా గర్వాన్ని ఆ ఇంటి సభ్యుల, బంధువుల అభిమానాన్ని మరింతగా చూరగోనేందుకే వాడుకున్నాను కానీ, నా స్వార్థం కోసం కానేకాదు. అంతలా అభిమానం పొందాలనుకోవటం స్వార్థం కిందకే వస్తుందని మీరంటే నేను స్వార్థపరురాలనిసి ఒప్పుకోంటా.

అనుబంధాలను నిలుపుకోవాలనుకుంటే ఈ స్వార్థం ఉండితీరాలిందే! ఈ ఇంటి పెద్దాయన, చిన్నవాడుగా ఉన్నప్పుడు నాటాడు నన్ను. తోడుగా ఆయన భార్య కూడా ఉంది. చిరునవ్వు చెరగని ఇల్లాలు, ఆత్మవిశ్వాసం చెదరని ఇంటాయన..ఆ ముఖాలు నాకిప్పటికీ గుర్తే! అవే నేను మరింత ఆరోగ్యంగా ఎదిగేలా చేశాయి.” మా మామిడి మొక్క” అని ఇంటికి వచ్చిన బంధువులకు, స్నేహితులకు వాళ్లు ప్రేమగా చూపిస్తుంటే, ఆ ఇంటి సభ్యురాలిని పరిచయం చేస్తున్నంత ఆనందం నాకు. పండుగ వచ్చిందంటే ఆ ఇంటి గుమ్మానికి తోరణమయ్యేదాన్ని. తెల్లని ముగ్గుతో కళకళలాడే ఆ ముంగిటి గడపకు పచ్చని కిరీటాన్ని నేను. అయిదేళ్లలో .. ముందుగా అమ్మలు, ఆ తర్వాత కన్నడు ఆ ఇంట్లో సందడిని పెంచారు. ఇంత పెద్ద పెరటిలో మూలగా ఉన్న ఆ చిన్ని పెంకుటిల్లు విరిద్దరి బోసినవ్వులు, దోబూచులు, ఆటపాటలతో శోభాయమానంగా ఉండేది. ఈ ఇల్లాలు పాడే జోలపాట ఇంటి గోడలు కూడా ఆస్వాదించేవి.

ఇక నాబోటి భావుక మొక్కలకు ఆ పాట సరికొత్త జీవనామృతాన్నే ప్రసాదించినట్లు ఉండేది కదా! పిల్లలిద్దరూ నా లోబుట్టువులు అన్న భావం నాకు. ముగ్గురం ఆ ఇంటి పెరటిలో ఆడుకున్నాం. . కన్నడు చేసే అల్లరి అంతా ఇంతా కాదు. ఆ కొంటెదనానికి సరి అన్నట్లునా రెమ్మలు తలలూపేవి. వాడు ఆడిన కోతికొమ్మచ్చులు? నేనే కదా ఆ ఆటకు భాగస్వామిని!? ఇక అమ్మలు ప్రశాంతమైన మోముతో ఎప్పుడూ కనిపించేది. తనెటు తిరిగితే నేను నా కొమ్మల రెక్కలతో వీవెన వీచేదాన్ని. తమ్ముడి సాయంతో అమ్మలు నా కొమ్మపైకి కూర్చున్నప్పుడు అక్క ఒడిలో బుద్ధిగా కూర్చున్న చిన్ని పాపాయే అనిపించేది. వాళ్ళూ ఆడుతూ, పాడుతూ, చదువుతూ పెద్దయ్యారు. నేనూ ఆడాను, పాడాను.

వాళ్ళిద్దరూ నా నీడన కూర్చోని వల్ల వేసిన పాఠాలన్నింటినీ నేనూ నేర్చుకున్నాను. అమ్మలు, కన్నడు పెద్దయ్యారు. నిండుగా, హుందాగా కనిపిస్తున్నారు.. నేనూ కుంకుమ ధరించిన నా లేతగుబురుల చివరలలో పూయటం ఆరంభించాను. ఇంట్లోనిత్యము వసంతమే ఐనప్పుడు ఇక వసంత ఋతువుని పెద్దగా పట్టించుకోవాల్సిన అవసరం ఏముంది? కానీ, ఋతుధర్మాన్ని వీడకూడదు కదా! అందుకే కోయిల కుంజతాలకు నెలవయ్యా.

పూలను పిందె లుగా గా పెంచి ఉగాది పచ్చడిలో భాగమయ్యా. మండు వేసవిలో ఊరటనయ్యా. ఇంటివారికి, ఇంటికి వచ్చేపోయేవారికి ఇరుగుపొరుగుకి తియ్యని ఆహారమయ్యా. అమ్మలుకి పెళ్ళినిశ్చయమైంది. నా చెట్టు మొదళ్ళలో ఎప్పుడూ వేసుంచే నవారు మంచం మీద దిండు ఆసరాగా కూర్చోని ఎన్ని కథలో చదువుకున్న అమ్మాయి ఇప్పుడు ఆ పుస్తకాల మధ్య కాబోయే వరుడి ఫోటోని దాచుకొంది. సరికొత్త జీవనానంద పల్లవులు తోడుగుతున్న ఆమె మనసు మధురోహలలో తీలాడుతూ, ఏకాంతంలో కూడా వరుడి ఫోటోని చూడటానికి బిడియపడుతూ.. ఏమని చెప్పను!? ఈ ఇంట పుట్టిన నా జన్మ ధన్యం! అవును.. తొలకరించే ప్రేమని మూర్తిభవించుకొనే వారిని చూడటం ఎవరికైనా అపురూపమే కదా! ఆ ఇంట్లో పెళ్ళి భాజాలు మోగాయి. అమ్మలు భర్త కళ్ళు అమ్మలుని చూస్తున్నప్పుడే లాగెలుగుతున్నాయి. అంతకన్న ఏం కావాలి!? అతను హాయిగా ఆరగించిన తీయ మామిడిపండ్లనై నా వాత్సల్యాన్ని అతనిపై చూపించా. రెండేళ్ళకి అమ్మలు అమ్మ అయింది. పుట్టిన పాపకు నా కొమ్మ ఉయ్యాల వేసింది. లాలి ఉయ్యాలమ్మ జోల ఉయ్యాల అంటూ అమ్మలు పాడే అమ్మపాట కి నాలోని మాతృత్వం వెల్లుబికింది. పిల్లలను పండ్లతో పోలుస్తారు కదా! ఇన్ని ఆనందమైన క్షణాలు ఇన్నేళ్ళయినాయని నాకు గుర్తుకువచ్చిన క్షణం, నా మనసు గుబులైంది.

నా చెట్టునీడ మధ్యన ఎండపాడ కూడా ఉంటుందని అర్థమైన క్షణం వచ్చింది, నాకు పాత్రం పోసిన ఇల్లాలు, ఇంటాయన అమ్మలు పెళ్ళికి, కన్నడు పై చదువుకి అయిన అప్పుని తలచుకోవటం విన్నాక! అందరూ పచ్చగా ఉండాలన్న భావంతోనే కదా నేను పచ్చగా ఉండేది!? కానీ ఇప్పుడేమీ సాయంచేయలేని నిస్సహాయురాలిని! వాళ్ళిద్దరూ ఆతికష్టమీద తీసుకున్న నిర్ణయం నన్ను విభ్రాంతికి గురిచేసింది. ఇంటిని

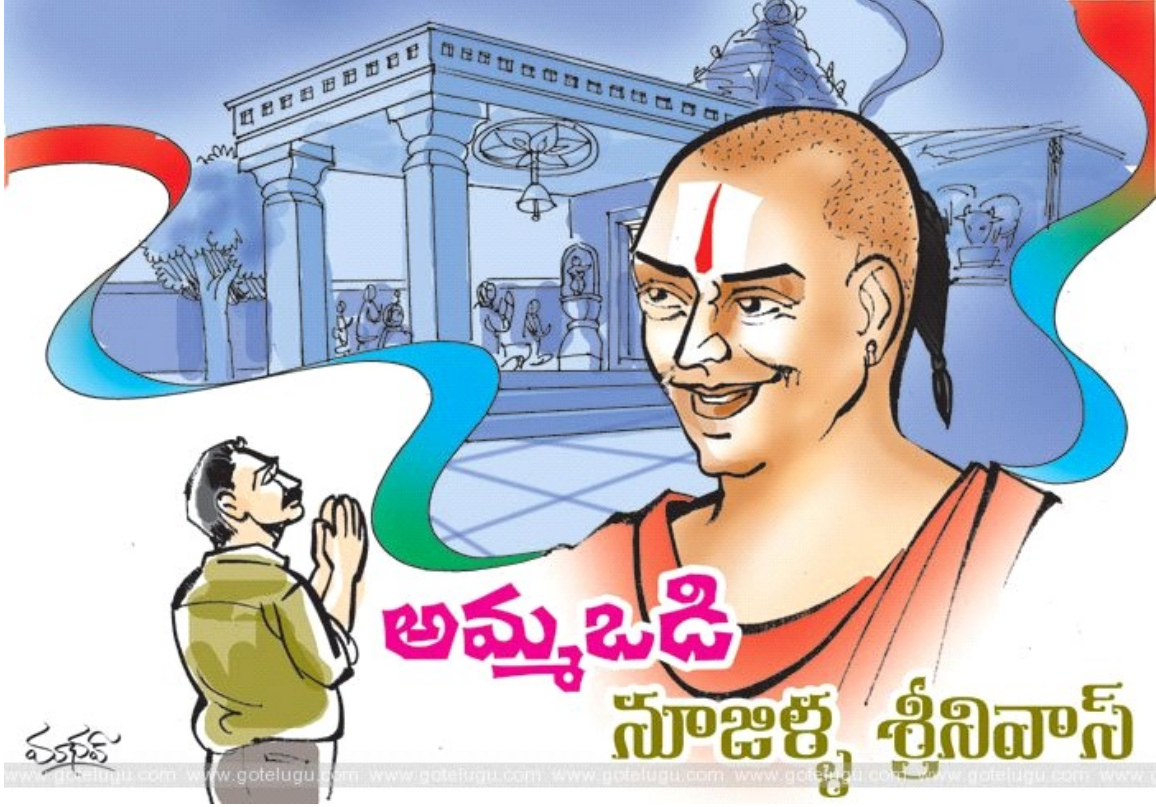
అమ్మేశారు. వదలలేక వదలలేక వెళ్ళారు. వెళ్తుతూ వెళ్తుతూ నన్ను స్పృశించారు. ఇంటిలోని వస్తువులే నయం. వారివెంట వెళ్ళే భాగ్యానికి నోచుకున్నాయి. మనసంటూ లేనివాటికి అంతటి భాగ్యమా అని నా మనసు నిట్టూర్చింది. ఆ ఇంటిని కొన్న మనిషి మారిన తరము వాడు. బండబారిన మనసువాడు. పెద్దబంగ్లా కట్టాలని నిరాశ్విణ్యంగా నన్ను

కొట్టిచాడు. ఈ చేస్తలో నిశ్చేస్తనయ్యా. నేనంటూ లేనిదానినయ్యా. అయినా నా మనసంతా ఇక్కడే తిరుగుతూ ఉంది. వదిలివెళ్ళమని నా అంతరాత్మ హెచ్చరిస్తూనే ఉన్నా ఏదో బలీయమైన శక్తి నన్నాపుతూ ఉంది . నన్ను కొట్టిసి పెద్ద బంగ్లా కట్టారు. ఆ బంగ్లా అంతా మూసిఉన్న తలుపులకు, కిటికీలకు నెలవైంది. మూసుంచిన హృదయాలకు కొలువైంది. మునుపటి నవ్వులకోసం, అప్పటి కబుర్లకోసం తహతహలాడిన నాకు నిరాశనే మిగిలింది.

వేదాంతభూమి అంశను నేను. అతీతంగా ఉండాలి సమయాన్ని గుర్తించాలి అవసరం ఎంతైనా ఉంది ! అందుకే అదృశ్యరూపములోనున్న ఓ తపోవనిలా మారిపోయా. కొన్నాళ్ళకి..ఒకరోజు ఉదయాన్నే బంగ్లావారబ్బాయి, కోడలు వచ్చారు. నేను నిరాసక్తంగానే ఉండిపోయా. ఒకరోజు బంగ్లా కట్టినాయన కారులో హడావుడిగా వెళ్ళబోతూ ఎవరిలోనో చెప్తున్నాడు. కొడుకు కోడలు విదేశాల్లో చదువు ముగించుకొని వస్తున్నారని, ఇకముందు ఇక్కడే బిజినెస్ చేయాలనుకుంటున్నారని. బహుశ అందుకే వచ్చారు కాబోలు. వాళ్ళొచ్చిన మరుసటిరోజు ఉదయమే ఒక విచిత్రం జరింది. ఆ మూల కిటికీ తలుపు తెరుచుకొంది. విస్మయంతో చూస్తుండిపోయాను నేను. కొద్దిసేపటికి ఆ కిటికీలోనుంచి కలకలమని నవ్వులు వినిపించాయి.

మరికొద్ది సేపటికి ఒకరినొకరు ఆనుకొని కిటికీ దగ్గర చేరి బయటి ప్రపంచాన్ని చూస్తూ కనిపించారు. నాలో ఆశ పాత్రాపోసుకుంది. రోజూ వారిద్దరి సరాగాలు, అలుకలు, అహ్లాదపు సంభాషణలు, చిరుకోపాలు నాలో కొత్త ఊపిరిని ఊదాయి. ఋతువు మారింది. జల్లులకాలం మళ్ళీ మొదలైంది. ఆ మూల గది కిటికీ దగ్గర చేతులు చాచి వానజల్లుల్ని ఒడిసిపట్టుకునే రెండు అనురాగ దాంపత్యపు చేతులు నన్ను తపస్సు నుండి పూర్తిగా మేల్కొలిపాయి. మరికొన్నాళ్ళకి .ఆ ఇంటి పాపాయి కేరింత వినబడింది. దాంతోబాటు ఉండుండి లాలిపాట వినిపించింది. మరో అమ్మలు ఇక ఆ ఇంటి సందడి చేయబోతుందన్నమాట. నేను మళ్ళీ జీవం పోసుకున్నాను. చిత్రంగా ఆ మూలనున్న ఆ గది కిటికీ చిగురించింది. అప్పుడర్థమైంది నాకు.. ఇల్లంతా టీకు కలపనే తలుపులకు, కిటికీలకు వేయించాడు తరము, మనసు మారిన యజమాని. ఆ క్రమంలో మూలనున్న ఈ పడకగది కిటికీ కలప తక్కువ పడింది.

అప్పుడు వండ్రంగి, యజమానిని ఒప్పించి అక్కడే పడిఉన్న నా చెట్టు కలపలో ఆ కిటికీ తయారుచేశాడు. ఇంటివెనుక పైభాగం, పైగా ఓ మూలకి ఉన్న ఆ గది కిటికీ ఎవరికీ కనిపించదులే అని సరిపెట్టుకున్నాడాయన. అదే ఓ నవశకానికి నాంది అవుతుందని కలనైనా ఊహించి ఉండడాయన. ఆ కిటికీ చట్రాకి నా తాలూకు ఓ వేరు ఉండిపోయిందేమో! అదే ఇప్పుడు చిగురించిందన్నమాట. అదే ఇన్నాళ్ళూ ఏదో పాశమైనన్న ఎక్కడికీ కదలనికుండా చేసింది. అవును..మూలాలు ఎక్కడికీ పోవు. అంతర్లింగా ఉండిపోయి ఎప్పుడో ఒకప్పుడు బయటపడితీర్తాయి. మరికొన్ని రోజులకి నేనా పాగణంలో కొత్త రెమ్మలతో కళకళలాడుతూ ఆనందంగా తలలూపుతూ అందరినీ పలకరిస్తున్నాను. అవును..నాకోసం ఆ కొద్దిపాటి పాగణంలోనే టైల్స్ ని తీసేసి నాకక్కడ స్థిర స్థానాన్ని కల్పించి పునర్జన్మ నిచ్చారు ఆ చిన్నదంపతులు! వాళ్ళనన్ను పలకరించినప్పుడు “మీరు లేనిది నేను లేను” అన్నాను. అలా ఎన్నటికీ కాదు. “నీవులేనిదే మేమెవ్వరమూ లేము” అన్నారు.

అదే పనిగా ఫోన్ మోగుతోంది. ఈ సమయంలో అంటే - శంకరం నుంచే అయ్యుంటుంది.... అనుకుంటూ తీశాను. నా ఊహ నిజమే....”జై శ్రీరాం” అంటూ పలకరింపు, ఆ వెంటనే “మాఫార్దా! మా గుడికి ఎప్పుడొస్తున్నారు?” అంటూ శంకరం నుంచి ఆహ్వానపూర్వకమైన ప్రశ్న. దాదాపు రెండు సంవత్సరాలుగా రోటీన్ గా అదే ప్రశ్న వేస్తున్నా, ఆ గొంతులో ఆప్యాయత, ఉత్సుకత, ఆహ్వానం అత్యున్నత స్థాయిలోనే ఉండడం నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది.

“రేపు తప్పనిసరిగా వస్తాను- సాయంత్రం కళాశాల అయిపోయాక...” నా సమాధానం కూడా శంకరానికి రోటీన్ గానే అనిపించి ఉండచ్చు. కాని, ఈసారి నా మాటను నిలబెట్టుకోవాలి అని మనసులో దృఢంగా నిశ్చయించుకున్నాను.

శంకరం మా కళాశాల పూర్వ విద్యార్థి. తిరు నామం పెట్టుకొని, సంవత్సరంలో ఎక్కువభాగం దీక్షావస్తాలు ధరించి, ముఖంలో ఆధ్యాత్మిక తేజస్సు ఉట్టిపడే అపూర్వ విద్యార్థి. కళాశాలలో చదివిన మూడు సంవత్సరాలు తెలుగు పద్య

పఠనం లో రాష్ట్రస్థాయి పథమ బహుమతి తెచ్చిపెట్టిన అద్భుతమైన కంఠం అతని సొంతం. ఎక్కువగా శెలవులలో ఉండే అతను అందుకు కారణం అడిగినప్పుడు – దేవాలయ దర్శనం కోసమో, చిన్నజేయరు గారి ఆశ్రమ సేవ అనో, గోసేవ కోసమనో చెబుతుండేవాడు. అయితే, తను చదువుతున్న గ్రూపు లో ఫ్రతి సంవత్సరం ఫస్టుర్యాంకు తనదే ఉండేది. ఆశ్చర్యకరంగా – ఇంటరు తరువాత ఇంజనీరింగ్ లో నీటు వచ్చినా, సాహిత్యం మీద ఉన్న మక్కువతో బి.ఎ, తెలుగు సాహిత్యం చదివాడు.

విద్యార్థులందరూ నాకు సమానమే అయినా, తన వ్యక్తిత్వంతో శంకరం నాకు అత్యంత ప్రీతి పాత్రుడయ్యాడు. పరిచయమైన కొద్ది రోజుల్లోనే, అప్పుడప్పుడూ మాటల సందర్భంగా తను, తన అన్నయ్యతో కలిసి నిర్వహించే ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాల గురించి చెబుతుండేవాడు. నగరానికి దూరంగా ఉన్న ఒక వాడలో ...జర్నలిస్టికి చేరుకొన్న ఒక రామ కోవెలను చుట్టుపక్కల వారిని ఒప్పించి తీసుకొని, దానిని శుభ్రం చేయడమే కాక, నిత్య ధూప, దీప, నైవేద్యాలతో పూజాదికాలు నిర్వహిస్తున్నామని ...చుట్టుపక్కల ఉండే పిల్లలను చేర దీసి, వారికి చక్కని నైతిక, ఆధ్యాత్మిక విద్యనూ సాయంత్రం వేళ అందిస్తున్నామని చెప్పాడు. ఒక ఆవును, దూడను – సాకడం కోసం గుడికి దగ్గరలోనే ఒక చిన్న షెడ్డు వేసి, గోశాల లా నిర్వహిస్తున్నామని, వాటి గడ్డి మేత కోసం ఎప్పుడైనా సొమ్ము అవసరమైతే అడుగుతుండేవాడు. అప్పటి నుంచి తమ దేవాలయం దర్శించమని ఆహ్వానిస్తున్నాడు.

‘అలాగే’ అని అనేటప్పుడు మనస్ఫూర్తిగానే అంగీకరించినా ... ఎందు వల్లనో ఆ భాగ్యం లభించ లేదు. అయినా, ప్రత్యేక పర్వ దినాల్లోనేవలె, కళ్యాణాలు మొదలైన కార్యక్రమాలు నిర్వహించామని చెప్పి, తానే స్వయంగా ప్రసాదాలు తీసుకొని రావడమో, ఎవరి చేతనైనా పంపడమో చేసేవాడు... అలా సుమారు రెండు సంవత్సరాల క్రితం ఇచ్చిన మాట ఇకనైనా చెల్లించాలి అనుకున్నాను.

మరుసటి రోజు సాయంత్రం ఇచ్చిన మాట గుర్తుచుకొని సకుటుంబంగా బయలు దేరా. ఊరి చివర మిట్టమీద ఉన్న ఆ దేవాలయ దర్శనానికి. దారిలో నివేదనకు అరటి పళ్ళు తీసుకొని, దేవాలయం చిరునామా వెతుక్కొంటూ వెళ్లాం. మొత్తానికి అక్కడికి సులువు గానే చేరుకో గాలిగాం. చిన్న దేవాలయమైనా... కళగా, వైభోగంతో కనిపించింది. చక్కగా తిరు నామాలు పెట్టుకున్న చిన్న పిల్లలు, యువతీ యువకులు ఒక ఇరవైమంది వరకు కనిపించారు ఆ ప్రాంగణంలో. పిల్లలు ‘నరసింహ శతకం’ వల్లెవేస్తుంటే, యువతీ యువకులు విష్ణుసహస్రనామ పారాయణం చేస్తున్నారు. సాధారణంగా సాయంత్రం వేళ క్రికెట్టు ఆడుతూనో, టి.వి. లు సినిమాలు చూస్తూనో గడిపే నేటి యువతకు భిన్నంగా వారిని చూసి ఆనందం అనిపించింది. వివరాలు అడిగితే, దాదాపు అందరూ ఇంజనీరింగో, ఎం బి ఏ నో, డిగ్రీనో చదువుతున్న వాళ్ళే.

అక్కడి వాతావరణం చూసాక, ఇక్కడకు రావడానికి ఇన్ని రోజులు పట్టిందా? అన్న గిల్టి ఫీలింగ్ మనసును పట్టి పీడిస్తోంది.... అదే విషయాన్ని శంకరంలో చెబితే, “అలా అనొద్దు మాఫ్తూ... పూజ్యులు వచ్చినప్పుడే పవిత్రీధానం ..అని రామానుజా చార్యుల వారు చెప్పారు” అంటూ ఒక కథను వినిపించాడు. దానిలో నా గిల్టి నెస్ మరింత పెరిగింది. మేం అక్కడకు వెళ్ళేటప్పటికే సాయంత్రం సేవ చేసి, హారతి ఇస్తున్నారు. మా కళాశాలలో చదివే కొందరు విద్యార్థినులు ఆ కార్యక్రమం నిర్వహిస్తున్నారు. యువతీ యువకులంతా కలిసి తిరుప్పావైలోని పాశురాలు, మంత్రపుష్పం శ్రావ్యంగా చదివి కార్యక్రమం ముగించి, తీర్థ ప్రసాదాలు అందించారు. ఎంతో భక్తి శ్రద్ధలతో సాంప్రదాయ బద్ధంగా నిర్వహించిన ఆ పూజా కార్యక్రమం చూసి తనవు, మనసు పులకరించాయి.

ప్రసాదాలు స్వీకరించాక శంకరం, తాము ఇంతవరకు నిర్వహించిన కార్యక్రమాలను గురించి, ఫోటోలు చూపిస్తూ వివరించడం మొదలు పెట్టాడు. తన అన్నయ్యతో కలిసి పదవ తరగతి చదివేటప్పుడే – ‘అమ్మ ఒడి’ అనే సంస్థను ఏర్పాటు చేసాడట. “సనాతన ధర్మమే అమ్మ అని, ఆ అమ్మ ఒడి అందరికీ రక్ష అని, దాని నుంచి ఎవరూ దూరం కాకుండా కాపాడుకోవడమే తమ పుణ్య ఉద్దేశ్యమని” శంకరం చెబుతుంటే ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆ తరువాత, అతను చెబుతున్న విషయాలు వింటుంటే గొప్ప దేవాలయాలు, ధార్మిక సంస్థలు, దేవాలయ, ధర్మాదాయ శాఖలు – వేల కోట్ల వనరులు ఉండి కూడా చేయలేని అద్భుతాలు ఈ యువకులు కేవలం సంకల్ప బలంతో, ఆధ్యాత్మిక శక్తితో ఎలా నిర్వహిస్తున్నారా? అని అనిపించింది.

నిరు పేదలు నివసించే కోలనీలో పాడు బడి, పూజాదికాల నిర్వహణకు దూరమై ఉన్న రామ కోవెలను కేంద్రంగా చేసుకొని, తమ కార్యక్రమాలు నిర్వహిస్తున్నారు. నిత్యం ధూప, దీప, నైవేద్యాలతో అర్చన, సేవలు పారంభించి, క్రమంగా పిల్లలను చేరదీసి, వారి తల్లి తండ్రులను ఒప్పించి, వారికి భక్తి శతకాలు, నీతి పద్యాలు, భజన పాటలు, కోలాటం మొదలైనవి నేర్పించి, నేడు సుమారు 60-70 మంది కోలాటం ఆడే యువతీ యువకులను తయారు చేశారు. గత 3, 4 సంవత్సరాలుగా జేయరు స్వామి వారి దగ్గర శిష్యరికం చేసి, సశాస్త్రీయంగా కళ్యాణాలు, సత్యనారాయణ వ్రతాలు, ఇతర క్రతువులు నిర్వహించటం చేస్తున్నారు. ఈ రామ కోవెల లో పాటు, మరో రెండు జీర్ణ దేవాలయాలను కూడా ఎంచుకొని, ఇదే విధంగా చేస్తున్నారు. పుణ్యానంగా, సామాజికంగా అనాదరణకు గురై దేవాలయ దర్శనాలకు కూడా నోచుకోక, సనాతన ధర్మానికి దూరం కావడానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఉపేక్షిత వర్గాలనే లక్ష్యంగా చేసుకొని, కేవలం భక్తి కార్యక్రమాలే కాక, వారి పిల్లల లోకీక విద్య, ఆరోగ్యం, ఇతర నిత్య జీవితావసరాలను తీర్చే విధంగా – అన్ని విషయాలలోనూ చేదోడు వాడోడుగా ఉంటూ – ఒక ఆధ్యాత్మిక విప్లవాన్నే సృష్టిస్తున్నారు – ఈ అన్న దమ్ములు అనిపించింది.

కార్యక్రమాల ఆరంభం నుంచి, నాటి వరకు ఉన్న ఫోటో ఆల్బమ్స్, కర పత్రాలు చూస్తుంటే, ఇన్నాళ్ళు ఈ దేవాలయానికి ఎందుకు రాలేదా? అనిపించింది. పేరు మోసిన దేవాలయాలలోను కనిపించని స్వచ్ఛమైన భక్తి వాతావరణం, ప్రశాంతత, అక్కడ లభించాయి. ఆధ్యాత్మికత, భక్తి ముసుగులో మాయ గురువులు, దొంగ బాబాలు

ఎక్కువై, ధర్మం మీదనే వ్యతిరేకత పుబలే పరిస్థితి కనబడుతున్న ప్రస్తుత కాలంలో – సనాతన ధర్మాన్నే ‘అమ్మ’ గా భావిస్తూ, సామాజికంగా వివక్షకు గురై ఉపేక్షించ బడిన వర్గాలను ఎట్టి పరిస్థితుల లోను అమ్మ ఒడి నుండి దూరం కానియ కూడదని కంకణం కట్టుకున్న శంకరానికి, అతని అన్నకు మనసు లోనే పాదాభివందనాలు అర్పించాను.

వేయి సంవత్సరాల క్రితమే దళితులకు అష్టాక్షరీ మంత్రాన్ని ఉపదేశించి, అందుకు అవసరమైతే- నరక పుణేశాన్ని కూడా సంతోషంగా స్వీకరిస్తానన్న శ్రీ రామానుజాచార్యుల వారి స్ఫూర్తితో ఈ కార్యక్రమాలు నిర్వహిస్తున్నానన్న శంకరం లో నాకు ఆ రామానుజులే దర్శనమిచ్చారు... భవిష్యత్తులో మరిన్ని జీర్ణదేవాలయాలలో ధూప, దీప, నైవేద్యాలు జరిపించాలని, గోశాలలు నిర్మించి, ముఖ్యంగా వట్టిపోయిన, వయసు మళ్ళిన గోమాలకు ఆశ్రయం కల్పించాలని, ఉపేక్షిత వర్గాలకు సనాతన ధర్మ ప్రసాదం అందించాలని తపన పడుతూ అందుకు నిస్వార్థంగా కృషి చేస్తున్న శంకరం సంకల్పం నెరవేరాలని కోరుకుంటూ అక్కడి నుండి బయటకు వచ్చాను. శంకరం నుంచి నెలవు తీసుకోంటూ, అంత వరకు అడగని ప్రశ్నను అడిగాను అతని కుటుంబం గురించి...చెరగని చిరునవ్వుతో జవాబిచ్చాడు – “నాన్న గారు లారీ డ్రైవర్, అమ్మ గృహిణి – వారి ద్వారానే ఈ భక్తి భావన పెంపొందింది. అన్నయ్య ఎం.టెక్. చేసి, ప్లైవేటు ఇంజనీరింగ్ కళాశాలలో పని చేస్తూ ఈ కార్యక్రమాలను నిర్వహిస్తుంటాడు” అంటూ. ఇంతటి సంస్కారులను కన్న శంకరం తల్లిదండ్రులకు మనసు లోనే ప్రణామాలు అర్పిస్తూ శెలవు తీసుకున్నాను – ఒక అనిర్వచనీయ మైన అనుభూతితో.

పని మన పొట్టకూటికోసం చేసుకుంటాం. కానీ అది అవతల వాళ్ళకు తృప్తి సంతోషాన్ని కూడా ఇచ్చేదయితే, ఆ

అనుభూతే వేరు...అలా పనిలో తన నిపుణతను రంగరించి రాజమండ్రిలో టైలర్‌గా మంచి పేరు తెచ్చుకున్నాడు మధు.

చాలాకాలం క్రితం విడుదలై సంచలనం సృష్టించిన లేడిస్ టైలర్ సినిమాలో రాజేంద్రప్రసాద్‌లా కర్ణి హాయిలో, అందమైన మోముకు అమరిన చక్కటి కళ్ళజోడుతో, చూడగానే ఇట్టే ఆకర్షించే చక్కటి రూపంలో తలెత్తి చూస్తే గోదారి, చుట్టూ చెట్లూ పూలమొక్కలూ ఆహ్లాదంగా కనిపిస్తూండే ఆ అద్దెంటి అరుగుమీద కూర్చుని తన కుట్టుపని తన శ్రద్ధగా చేసుకుంటుంటాడు. తనకంటే డిమాండ్ ఉన్నా నిండుకుండ లోణకదన్నట్టు నిదానంగా తన పని చేసుకుపోతాడు. అతను లేడిస్ అండ్ జంట్స్ టైలర్, అతని చేత బట్టలు కుట్టించుకోవాలని రాజమండ్రిలో అందరూ క్యూ కడతారు. మధు చేతిపని ఖ్యాతి పక్కాల్లకూ పాకింది. పనిలో పడ్డాడంటే ఇహ ఈ లోకం తెలియదు. డబ్బు బాగానే సంపాదించినా గోదారి కనిపించే ఆ ఎత్తరుగుల ఇల్లు మారడం..నెంటర్‌కు షాపు మార్చడం.

తపస్సులో ఉన్న విశ్వామిత్రుడైనా, పనిలోపడిన కార్మికుడైనా రిమ్మ తెగులు పుట్టించి తాదాత్మ్యతను తప్పించే అప్పరస ఆవిర్భవించడం సృష్టి సహజం.

రమణి!

స్వర్గంలోని స్త్రీల అందం ఊహించడమే కాని ఎవరూ చూసి ఎరగరు. పుబంధాల్లో కవులు అప్పరసల అంగాంగాల పొదికను వర్ణించి కొంతవరకు తాము తృప్తిపడి చదువరులనూ మత్తెక్కించారు. సినిమాల్లో దర్శకులు అతిలోక సుందరిలను పరిచయం చేసి వాల్ల అంగాలని పూలతో, పళ్లతో సరసాలాడించి ఫ్రేక్షకుల చేత లొట్టలేయించారు. కానీ సృష్టికర్త సకలవర్ణ పూలు, సమస్త సువాసనలు, ఇంద్రధనుస్సు, మెరుపుతీగ ఓపిగ్గా తగుపాళ్లలో కలగలిపి స్వర్గానికి పరిచయం చేయబోయి పొరబాట్ను భూలోకంలో ఓ తల్లి ఉదరంలో పిండంగా జౌరవిడిచి తర్వాత తప్పు తెలుసుకుని పశ్చాత్తాప పడినట్టుగా ఉంటుంది రమణి అందం.

ఆమె అందాన్ని సెల్ ఫోన్‌లో బంధించుకుని..మన మొహానికి ఈ జన్మకు ఈమెతో ఎలాగూ కుదిరేట్టులేదు..కనీసం టెక్నాలజీలోనన్నా అందాన్ని కాప్పర్ చేసుకుని, జీవితాంతం అప్పుడప్పుడు చూసుకుని తృప్తిపడదాం అనుకుంటారు.

చిన్నప్పట్నుంచీ బయటకెళితే చుట్టూ మగ ఈగలే!

ఊహ తెలిసిన తర్వాత తన అందం విలువ చక్కగా అవగతం చేసుకుంది రమణి. మగాడిదలను ఆమడదూరం ఉంచడమెలాగో తెలుసుకుని భద్రంగా తన ఒంపు సొంపుల్ని కాపాడుకుంటూ, ఏపుగా పెరగసాగింది. తల్లిదండ్రులు డబ్బున్నవాళ్లు అంచేత విదేశాల్లో చదువుకుని వచ్చింది. ఢిల్లీలో ఉద్యోగం చేస్తోంది. రాజమండ్రిలోని అమ్మమ్మ ఇంటికి వెళదామని తల్లి ఎంత పోరినా పల్లెటూళ్లంటే ఇష్టపడని రమణి 'ససెమిరా' అని ఎప్పుడూ వెళ్లలేదు. ఈసారి అమ్మమ్మ పరిస్థితి బాగాలేకపోవడం, ఆవిడ రమణిని చూస్తానని పట్టుపట్టడంతో, తల్లి 'నువ్వు రాకపోతే నామీద ఒట్టి' అని పంతం పట్టి రమణిని ఒప్పించింది.

రమణి రాజమండ్రి చేరింది.

ఆ అందానికి కొబ్బరి చెట్లు పక్కలు, గోదారి నివ్వెరబోయాయి. జనాలు నోరు తెరిచారు. ఆడాళ్లు 'తమ భర్తలు తాళ్లు తించుకుని రోడ్డు పట్టుకుండా ఏం చేయాలా?' అని బుర్రలకు పదును పెట్టారు. కన్నెపిల్లలు కుళ్ళిపోయారు.

మొదటి రెండు రోజులు అమ్మమ్మ గారం, బంధువుల పలకరింపులతో సరిపోయింది. మూడోరోజు ఇహ ఆ ఇంట్లో బంధించినట్టుగా ఉండలేకపోయింది.

అది గ్రహించింది మామయ్యకూతురు గాయత్రి

"రమణి! నీకు ఇక్కడ బోర్ కొడుతోంది కదూ..మన పొలానికి వెళితే అక్కడ పచ్చని చేలు, పని చేసే వాళ్లహడావిడి, సరసాలు, చెట్లు చెమలు, పక్కలు, జంతు జాలం నీకు భలేగా ఉంటుంది. వెళదామా?" అంది.

రమణి ఆనందంగా తలూపింది. మరికొంతమంది అమ్మాయిలు కలిసారు. ఆ విషయం పెద్దవాళ్ళకు తెలిసి చక్కటి ఎడ్లబండి ఏర్పాటు చేసారు. అందరూ బయల్దేరారు.

కనుచూపుమేరా కనిపించే తమ పొలాన్ని కళ్ళితలు చేసుకుని చూసింది. పొలం గట్లమ్మట లేగదూడలా పరుగులెత్తింది. చెట్లకి కాచిన కాయల్ని చేత్తోదొరకబుచ్చుకుని తినేసి రుచిని మనస్ఫూర్తిగా ఆస్వాదించింది. ఇన్నాళ్ళూ ఊరికి రాకుండా ఏం కోల్పోయిందో అర్థం చేసుకుని బాధపడింది. అందరూ పొలం బావి దగ్గరకు చేరి ముచ్చటాడు కుంటున్నారు.

కాసేపు అవీ, ఇవీ మాట్లాడుకున్నాక "పోయినారీ కుదర్లేదు గానీ, ఈసారి పెద్దమామయ్యచేత చెప్పించుకుని మధు చేత పరికిణీ, రవిక కుట్టించుకుంటేనేగాని ఈ ఊరు వదిలి భీమవరం వెళ్ళను ఆ!" అంది మాధవి, రమణి చిన్న పిన్ని కూతురు.

"సరేనేను నన్నే నా రవిక కుట్టే విషయం మాట్లాడమని పెద్దమామయ్యకి చెప్పేసాను" అంది రమణి రెండో పిన్ని కూతురు మధులిక.

"నా జాకెట్ గుడ్డ ఇప్పటికే అతని దగ్గర ఉంది..తొందరపెట్టి కుట్టించుకుని వెళ్ళాలి" అంది సులోచన, బాబాయ్ ఒక్కగానొక్క కూతురు.

"జాకెట్ కుట్టించుకోవడానికి ఇంత హంగామానా..మా దగ్గరైతే ఎక్కడబడితే అక్కడ ఇవ్వొచ్చు. ఒక్క రోజులో కుట్టిచ్చేస్తారు" అంది రమణి.

"అబ్బా, అలాంటి టైలర్లూ ఇక్కడా బొచ్చెడు మంది ఉన్నారు. కానీ మధు చేత్తోకుడితే ఆ కిక్కి వేరు" తన్మయత్వంతో అంది వెంకులు, గాయత్రిస్నేహితురాలు.

"అవును, చక్కగా ఒంటిని పట్టినట్టుగా, అలా అని బిగుతుగా కాకుండా, ఎక్కడా హెచ్చు తగ్గులు లేకుండా చక్కటి

డిజైన్ లో మధు కుట్టిన జాకెట్టు కట్టుకుని సినిమాకెళ్ళామా, నా సామిరంగా సినిమా వదిలి అందరూ మన్నే చూడరూ.."

"నిజంగా అంత గొప్పగా ఉంటుందా అతని పనితీరు.."అంది రమణి.

"ఒక్క పనితీరుమేంటి? గొప్ప అందగాడు. కానీ అందగత్తైన చూసినా ఉలకడు..పలకడు..ఒర్ది పని రాక్షసుడు"

"అయితే పదండి..నాకూ అతణ్ణి, అతని పనితీరున్నీ చూడాలనుంది" అంది రమణి.

"ఇవాళొద్దు..రేపెళదాం..ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది..ఇంట్లో ఆందోళనపడతారు"అంది సువర్చల రమణి పిన్ని కూతురు.

"అయితే..ఇవాళ నేనూ పరికిణీ, రవికకు కావల్సిన గుడ్డలు కొనుక్కుంటాను. రేపతని దగ్గరకు వెళదాం"

"సరే..బండతనికి పెద్ద బజారులో బండి ఆపమని చెప్పాలి"అంది గాయత్రి,

జట్కాబండి మీద వచ్చిన కన్నెపిల్లలందరూ బిల బిల మంటూ మధు ఇంటిముందు సీతాకోక చిలుకల్లావాలారు. 'ఏదో షాపులాగా ఉంటుందనుకుంది కాని ఇది ఇల్లే!' అనుకుంది లోపలికెళ్ళతూ రమణి. లోపలికెళ్ళాక బుద్ధిగా బట్టలు కుట్టుకుంటున్న మధు కనిపించాడు. ఇన్నాళ్ళూ తన అదం మగాళ్ళమతులు పోగొట్టడం తెలుసు..కానీ మొట్టమొదటిసారి ఆ మన్మథరూపానికి ఫిదా అయిపోయింది తన మనసు.

"మధూ..ఈమె రమణి..దిల్లీలో ఉంటుంది. మేమెప్పుడూ నీచేత కుట్టించుకుంటాం గాని తను ఇప్పుడే రావడం. నీ గురించి గొప్పగా చెప్పాలే! అంచేత నువ్వు నీ పనులన్నీ పక్కన పెట్టిమా రమణికి పరికిణీ, రవిక 'ఓహో' అనిపించేలా కుట్టాలి."అంది వాగుడుకాయ వరలక్ష్మి. అంతమంది వచ్చినా తనపని తను చేసుకుపోతున్న మధు అప్పుడు తలెత్తాడు. రమణి అదం అరక్షణం అతణ్ణి ఉలిక్కిపడేలా చేసింది.

అసంకల్పితంగా ఆమె చేతుల్లోని బట్టలు అందుకుంటూ.."చాలా బట్టలున్నాయి..కానీ అమ్మాయిగారికి ముందే కుట్టే ప్రియత్నం చేస్తా..ఆది తెచ్చారా?"అన్నాడు.

"బాబూ..ఆమె ఇంతవరకు పరికిణీ ఓణీ వేసుకోలేదు..ఓనీ డ్రస్సులే..నువ్వే కొలతలు తీసుకోవాలి"అంది.

"అలా తీసుకోవడం బావుండదని, సభ్యత కాదని మానేశానండి.."అన్నాడు.

"తీసుకోవోయ్ ఫరవాలేదు..నువ్వు ప్రవరాఖ్యుడవని మాకు తెలుసులే"

'నిన్నటిదాకా అది నిజమే..కాని ఇప్పుడే మనసులో ఏదో తీయని అలజడి' మన్సులో అనుకున్నాడు.

"ఎవరినన్నా తోడు తీసుకుని లోపలికి రండి.."

"నువ్వేదో గొప్ప టైలర్ వని మావాళ్లు ఊదరగొట్టారు. కొలతలు తీసుకుని మా సిటీల్లోకూడా కుడతారు. నువ్వు నీ కంటితో కొలతలు తీసుకుని అద్భుతంగా కుట్టాలి. అవి అద్భుతంగా ఉంటే నీకు మంచి నజరానా ఇస్తా"అంది.

"ఓసోస్ మాలాగా అనుకున్నావా రమణి అంటే..దేశాలు తిరిగొచ్చింది. ధిల్లీలో ఉంటోంది..చాలా తెలివైంది..మగ పురుగుని దగ్గరకు రానియదు..ఆ"అంది వాగుడుకాయ్ వరలక్ష్మి.

మధు చిన్నగా నవ్వి"అలాగే..నాకూ ఇలాంటి చాలెంజ్ లంటే మహాఇష్టం..రొటీన్ పనితో బోర్ కొడుతోంది. మీరలా నుంచోండి అమ్మయ్యగారూ..మీరు చెప్పినట్టుగానే నా కళ్లటేపుతో మీ ఒంటి కొలతలుతీసుకుని..చక్కగా కుట్టే ప్రియత్నం చేస్తాను"అన్నాడు.

ఆమె కొద్దిదూరంలో నుంచుంది. అతను రవికకోసం ఆమె మెడ, గుండ్రని భుజాలు, వకోజాలు, నడుము..వెనుకకెళ్లివీపు భాగం, అతర్వాత పరికిణీ కోసం నడుము కిందిభాగం, పొత్తికడుపు, కటిభాగం, పిరుదులు ఏకాగ్రతలో కళ్లతో శరీరపు

ఒక్కో పిక్సెల్ స్కాన్ చేస్తూ మనసులో కొలతలు నమోదు చేసుకుంటున్నాడు. అతను కొలతలు తీసుకోవడం మొదలుపెట్టినప్పటి నుంచీ అతనికి దూరంగా ఉన్నా ఏదో పరవశం, వివశత్వం కలిగింది రమణికి. లోపల రక్తానికి బదులు మధువేదో ప్రవహిస్తున్న మధురానుభూతి. శరీరం నుంచి వెచ్చని ఆవిర్భవలువడుతున్నాయి. మరో క్షణంలో 'కొలతలు తీసుకోవడం అయిపోయాయి అమ్మాయిగారు..' అని మధు అనకపోయింటే.. ఆమె ఉవ్వెత్తున ఎగిసే జలతరంగంలా అతనిమీద పడిపోయేదే!

"వారం రోజుల్లో ఇచ్చేస్తానండీ"

"మామూలుగా అందరికీ ఇచ్చినట్టు కుట్టిస్తే ఎలా? నా పరికిణీ, జాకెట్టుకు ఫ్రత్యేకత ఉండాలి. అది నాకు మాత్రమే సొంతమయి ఉండాలి. చెప్పాగా అలా చేస్తే నీకు మంచి నజరానా ఇస్తానని" అంది.

"తప్పకుండా" నవ్వాడు.

ఆరోజే మధు పరికిణీ, రవిక ఇచ్చే రోజు!

రమణి చేసిన ఛాలేంజ్ కు తగ్గట్టుగా మధు జాకెట్టు పరికిణీ కుట్టి ఆమెను సంతృప్తిపరచగలడా? అందరికీ ఆసక్తిగా ఉంది.

అందరూ పొద్దున్నే వాళ్ళింటికి వచ్చేసారు. రమణి అప్పటికే తలంటుకుని జాత్తు ఆరబెట్టుకుంటోంది. తెల్లటి డ్రస్ లో మంచులో తడిసి మురిసిపోతున్న తెల్లగులాబిలా ఉంది.

"ఏమ్మా.. వెళదామా.. మా బట్టలు అతని దగ్గర ఏళ్ల తరబడి అలానే ఉన్నాయి.. నువ్వు అతనికి ఛాలేంజ్ విసిరి రెండురోజుల్లో కుట్టిచేసుకుంటున్నావు. పట్నం తెలివితేటలు!" అక్కసుతో అంది వరలక్ష్మి.

"అవునే మనం నిజంగా వెర్రి.." మాట పూర్తయ్యేంతలో మధులిక నోరు మూసేసింది సులోచన. రమణి నవ్వి బయల్దేరింది.

వాళ్లు వెళ్లేసరికి బయట ఎవరివో బట్టలు కుడుతున్నాడు.

"చూశావా..చూశావా..నీ బట్టలు కుట్టలేదు..అయినా రెండు రోజుల్లో అంత గోప్ప జాకెట్టూ పరికిణీ ఎవరూ కుట్టలేరు..నీ చాలేంజ్ మధు లైట్గా తీసుకున్నాడు" అంది వరలక్ష్మి.

అదేం పట్టిం చుకోకుండా "అమ్మాయిగారూ వచ్చారా? కుట్టినవి లోపలున్నాయి, పట్టుకోస్తానుండండి" అని లోపలికెళ్లాడు. మధుని చూడంగానే, 'ఆ కళ్లతో తన శరీరపు అణువణువునీ స్కాన్ చేశాడే' అన్న భావన కలిగి సిగ్గులమొగ్గువుతోంది. రెండు నిమిషాల్లో కవరుతో బయటకు వచ్చాడు. కవరులోంచి పరికిణీ, రవిక బయటకు తీశాడు. అందరూ నిశ్శబ్దమైపోయారు. దేవతలకోసం దుస్తులు ఎవరు తయారు చేసారో కాని, ఆయన చేతిలోంచి అవి పొరబాట్లు భూలోకంలో పడ్డట్టు అందమైన చెమ్మిలద్దిన లతలలో, పూలలో ధగ ధగ మెరిసిపోతున్నాయి. రమణితో సహా అందరూ వాటిని అటూ ఇటూ తిరగేసి అలా చాలా సేపు చూస్తూనే ఉన్నారు. "అమ్మాయిగారూ, మీరు చూసింది సగమే! అలా వాటిని తీసుకుని ఎండలోకి వెళ్ళండి.." అన్నాడు.

అందరూ అలాగే చేసారు. ఆ బట్టల్లోంచి మొగలిపూల సువాసన రాసాగింది. వాళ్లు ఆశ్చర్యచకితులై కాసేపు ఆ సువాసన ఆహ్లాదించిలోపలికి వచ్చారు.."ఇప్పుడు లోపలికి చీకట్లోకి వెళ్ళండి" అన్నాడు.

ఆమె, ఆమెలో పాటు అందరూ లోపలికి వెళ్లారు. మళ్ళీ ద్విగుణీకృత ఆశ్చర్యం. మల్లెపూల సువాసన ఆ దుస్తుల్లోంచి వస్తోంది. వాళ్లు బిల బిల మంటూ బయటకు చేప్సారు.

"బట్టలకి సువాసనలు ఎలా సాధ్యం" అడిగారు ఉత్సుకతతో.

"అది మాత్రం అడక్కండి. రంగులు మారే చీరలు సాధ్యమైనప్పుడు సువాసన బట్టలు ఎందుకు సాధ్యం కావండి. మన రాజమండ్రి ఖ్యాతి మన అమ్మాయిగారు వెళ్లే ప్రతిరాష్ట్రంలో, దేశంలో తెలియాలని చాలా కష్టపడి, బట్టలకు సువాసన సాధ్యమేనన్న వివరాలు సేకరించి ఇలా అపూర్వంగా సృష్టించాను" అన్నాడు.

"నీ పనితీరు నాకు బాగా నచ్చిందోయ్..కానీ యాభై మార్కులే పడ్డాయ్.." మధుతో సహా అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

"..అదే..నేను ఇప్పుడు వీటిని కట్టుకు చూశాను. దూరం నుంచి కళ్ళతో కొలతలు తీసుకుని కుట్టావు కదా..సరిపోతాయో? లేదో? ఏవన్నా హెచ్చు తగ్గులు ఉంటాయేమోనని అనుమానం" అని అందర్నీ అక్కడే ఉండమని బట్టలు కట్టుకోడానికి లోపలికెళ్ళింది.

ఆమె శరీరానికి అద్భుతంగా అమరాయవి. ఆమె కొద్దిసేపు ఆశ్చర్యానందాలకు లోనయింది. మనసులో అతని పనితీరాన్ని వేనవేలసార్లు మెచ్చుకుంది.

"మధు ఇక్కడ ఇలా కుట్టావేమిటి? నువ్వొక్కడివే లోపలికి రా..చూపిస్తా..మీరందరూ అక్కడే ఉండండి"అని గట్టిగా అరిచింది.

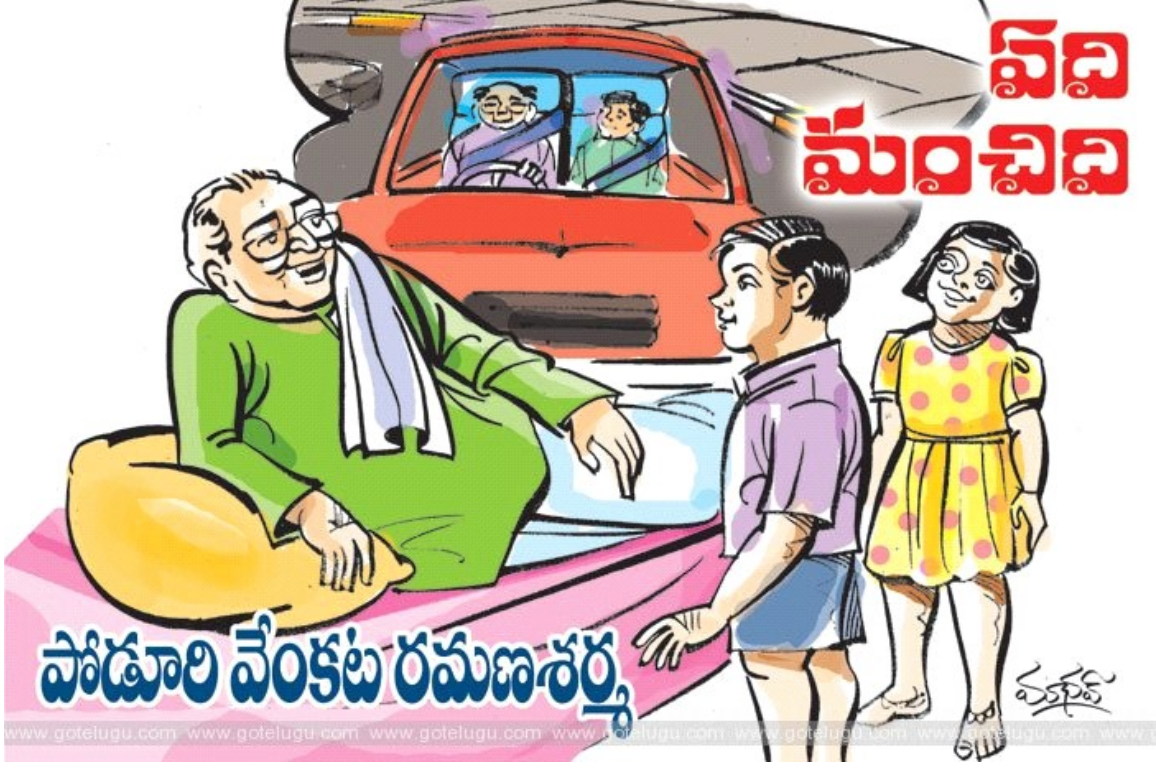
‘మనసులో నమోదయి ఉన్న కొలతలకు..కుట్టిన బట్టలకు తేడా ఎక్కడన్నా ఉందేమో’ అని ఆలోచిస్తూ లోపలికెళ్ళాడు. లోపలికెళ్ళగానే అమాంతం రమణి అతణ్ణి సుడిగాలిలా చుట్టుకుని గాఢమైన ముద్దుని బహూకరించింది.

"నీ పనితీరం అద్భుతమోయ్..అందుకే ఈ అపూర్వ నజరాన. ఈ బట్టల్ని జీవితకాలం ఓ అపూర్వ వస్తువులా భద్రంగా దాచుకుంటూ, వీటిని అప్పుడప్పుడూ కట్టుకోడానికైనా నేను నా కొలతలు మారకుండా చూసుకోవాలి. కన్నెవయసుతో మిస మిసలాడుతూ, స్వతహాగా అందగత్తెనై అందరి చూపుల్నుంచి, చేతలనుంచి కాపాడుకొస్తున్న ఈ అందంలో నీకు దగ్గరై ఓ మధురమైన చుంబనమిచ్చాను. నీ అద్వితీయ కుటుప్టినీ, నా అసమాన పురస్కారం సరిపోయిందనే అనుకుంటున్నాను."అని నవ్వుతూ బయటకెళ్ళిపోయింది.

ఆ తర్వాత చిరునవ్వుతో మధు బయటకొచ్చాడు.

వాళ్ళిద్దరినీ తెల్లజోయి చూస్తూ ‘ లోపల ఏం జరిగి ఉంటుందో’ ఎవరికి వారు ఈర్ష్యా అసూయలతో ఊహించుకుంటున్నారు ఆ అమ్మాయిలు.

"పదండి"అని రాజసంగా బయటకు నడిచింది రమణి.

విష్ణేశ్వరుడి విగ్రహానికి దండం పెట్టుకుని రాజయ్య గారు పడుకోవడానికి సిద్ధపడుతోంటే రాము, ఇందిర తాత గారి దగ్గర చేరారు కథ చెప్పమని. సరే నేనొక చిన్న కథ చెబుతాను. మరి మీరు అది విన్నతరువాత నేను వేసిన ప్రశ్నలకి జవాబు చెప్పాలి అని పార్లంబించారు. ఒక తాత గారు మనవడిని పక్కన కూర్చో పెట్టుకుని కారులో ఓ ఊరు వెడుతున్నారు. ఆయన ఎప్పుడూ కారుని ఏ రోడ్డుమీదయినా గవర్నమెంట్ నిర్ణయించిన వేగం కంటే ఎక్కువగా వెళ్ళరు. కారు స్పార్ట్ చేసే ముందే సీట్ బెల్ట్ పెట్టుకుని స్పార్ట్ చేస్తారు. వాళ్ళు అలా వెడుతోంటే దారిలో ఒక చోట పోలీసులు కొందరిని ఆపి పెనాల్టీలు వేస్తున్నారు. వీళ్ళని మాత్రం పోలీసులు ఆప లేదు.

వాళ్ళని ఎందుకు ఆపారు పోలీసులు ? అని మనవడు అడిగితే ఆయన చెప్పాడు. కొందరు సీటు బెల్ట్ పెట్టుకోక పోవచ్చు, కొందరు ఎక్కువ స్పీడులో వెడుతూ ఉండవచ్చు. అందు చేత వారిని ఆపి పెనాల్టీలు వేస్తున్నారు అన్నారు ఆ తాత గారు.

వాళ్ళు కొంత దూరం వెళ్ళిన తరువాత ఒక కారు ఎదురుగా వస్తోంది. అందులో డ్రైవర్ సీటు బెల్ట్ పెట్టుకోలేదు, కొంచెం ఎక్కువ స్పీడు లోనే వెడుతున్నాడు. ఈ కారు లో ఉన్న తాత గారు అతనికి చేతిలో సంజ్ఞ చేసి ముందు పోలీసులు ఉన్నారని చెప్పారు. ఆ డ్రైవర్ వెంటనే సీటు బెల్ట్ పెట్టుకుని స్పీడ్ తగ్గించుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

వీళ్ళు వెళ్ళి పోయిన తరువాత మళ్ళీ ఇంకో తాత గారు అదే రూటు లో వీళ్ళ లాగే కారు లో వస్తూ వీళ్ళలాగే పోలీసుల్ని చూసి వాళ్ళని దాటి వెళ్ళాడు. ఆయన కొంత దూరం వెళ్ళిన తరువాత ఒక కారు ఎదురుగా వస్తోంది. అందులో డ్రైవర్ కూడా సీటు బెల్ట్ పెట్టుకో లేదు, కొంచెం ఎక్కువ స్పీడుగానే వెడుతున్నాడు. అది చూసి కూడా ఈ తాత గారు ఎదురుగా వస్తున్న డ్రైవర్ కి కావాలనే పోలీసుల గురించి ఇందాకటి తాత గారిలా ఏమీ సంజ్ఞ చేయలేదు. దాని వల్ల ఎదురుగా వస్తున్న డ్రైవర్ ముందుకు కొంత దూరం వెళ్ళ గానే పోలీసులు పట్టుకుని పెనాల్టీలు వేసారు.

మరి ఇప్పుడు నేనో పుళ్ళ వేస్తాను మీరు జవాబు చెప్పాలి అన్నారు తాత గారు పిల్లలు ఇద్దరూ ఓఅలాగే అంటూ తలలు ఊపారు

ఇప్పుడు చెప్పండి. మొదటి కారులో తాత గారు మంచి పని చేసారా లేక తరువాత వచ్చిన తాత గారు మంచి పని చేసారా?

పిల్లలు ఇద్దరూ ముక్తకంఠం లో మొదటి కారు లో తాత గారే మంచి పని చేసారు. ఎందుకంటే ఆ డ్రైవర్ కి పెనాల్టీలు తప్పించారు కదా? ఓకే . ఇప్పుడు ఇది వినండి.

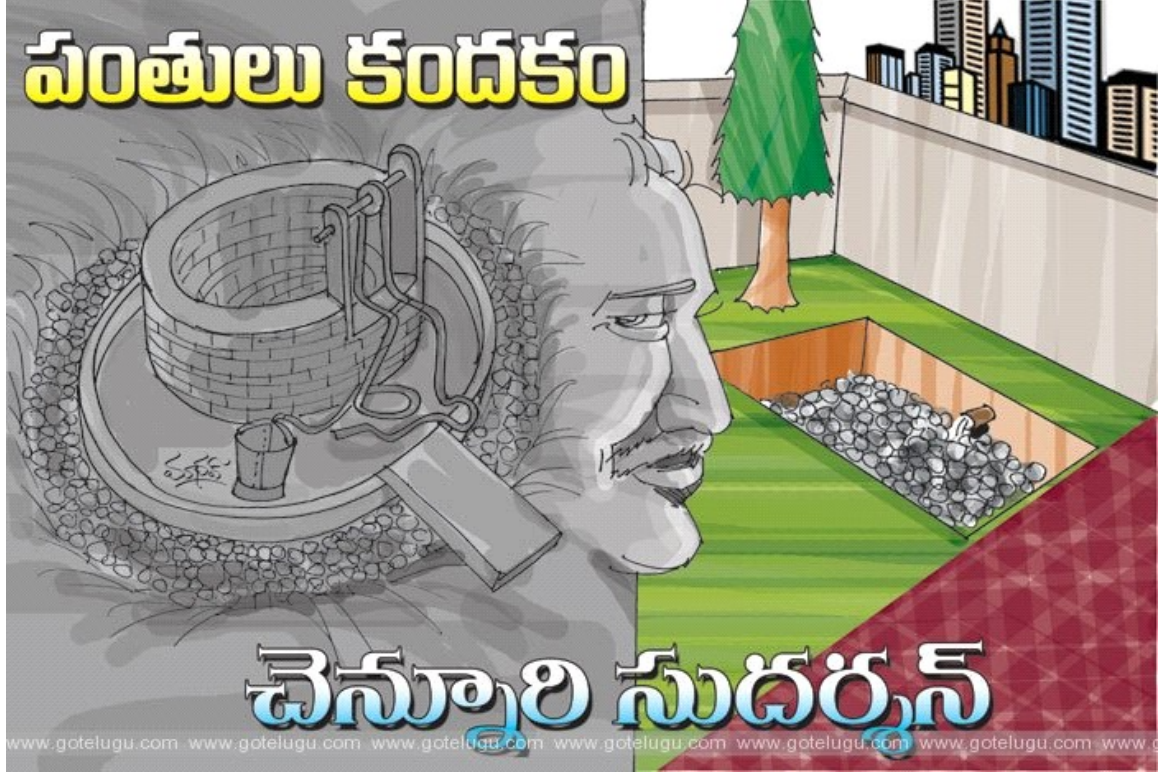
మొదటి కారులో పెనాల్టీలు తప్పించుకున్న డ్రైవర్, తన అలవాటు మార్చుకోకుండా, బెల్ట్ పెట్టుకోకుండా స్పీడ్ గా డ్రైవు చేస్తూనే ఉన్నాడు. ఒక మాటు ఏక్సిడెంట్ అయి కాళ్ళు చేతులు పోకోట్టుకుని విల్ చైర్ లో జీవితం గడపవలసి వచ్చి, అతని కుటుంబం వారంతా అనేక కష్టాలు పడవలసి వచ్చింది.

రెండో కారులో వెళ్ళిన డ్రైవర్ పెనాల్టీ కట్టడం బాగా గుర్తుండి, అప్పటినుంచి బెల్ట్ పెట్టుకోవడం, స్పీడు గా వెళ్ళక పోవడం అలవర్చు కోవడం వాల్ల పెద్ద ప్రమాదాలకి గురవలేదు. చిన్న చిన్నవి జరిగినా చిన్న గాయాలతో నే బయట పడ్డాడు.

మరి ఇప్పుడు చెప్పండి మొదటి తాత గారు మంచి పని చేసారా? లేక రెండో తాత గారా?

ఇద్దరు పిల్లలూ ముక్తకంఠంతో రెండో తాత గారే మంచి పని చేసారు అన్నారు.

అంచేత మనం తెలుసు కోవాల్సిందేమిటి ? గవర్నమెంట్ పెనాల్టీలు వేసేది వాళ్ళకి ఆదాయం కోసం కాదు, మనం జాగరత్తులు పాటించి క్షేమంగా ఉండడానికి. తెలిసిందా ? అని తాతగారు చెప్పి వాళ్ళని పడుకోవడానికి పంపించేసారు

అర్ధరాత్రి అలారం మ్రోగింది..

నా తల అదిరింది. అది నా చేతికందితే తీసి ఆమడ దూరం విసిరేయాలన్నంత కోపం వచ్చింది. చేతి కందుతుందేమో..! గాని లేచి అందుకునే ఓపికెక్కడిది?.. నాకు తెలుసు.. ఇప్పుడు సమయం రాత్రికటిన్నర. లేవాలి.. లేచి మంచినీళ్ళ బావిలో నుండి నీళ్ళు తోడాలి. నాకు ఎదలోనుండి ఏడుపు తన్నుకు వస్తోంది..

“ బాబూ రవి.. లేవరా.. ” అంటూ అమ్మ నన్ను తట్టి లేపుతూ లైటు వేసినట్లుంది.. గదిలో కాంటికి నా కళ్ళు తెరిచి అసహనంతో మళ్ళీ మూసుకున్నాను.. కాళ్ళ పై వున్న దుప్పటిని మరింత పైకి లాక్కోబోయాను.

“నీ కాళ్ళు మొక్కుతా లేవరా.. బాబూ..” అంటూ అమ్మ చెయ్యి నా కాళ్ళకు తగిలించి. చట్టక్కున లేచి కూర్చున్నాను.

“ఏంటమ్మ ..? అలా అంటావ్.. లేస్తున్న గదా..” అప్రయత్నంగా నా కళ్ళల్లో నీరు నిండు కున్నాయి. “అలస్యమైతే అందరితో మాటలు పడాల్సి వస్తుందనేరా నాబాధ. లే.. లేచి కళ్ళు కడుక్కో.. బావి దగ్గర బిందెలు పెట్టివస్తా..” అంటూ యిక నేను పూర్తిగా లేచినట్లేననే ధీమాతో వంటింట్లోకి దారి తీసింది. చిన్న చిన్న గిన్నెలు సర్దుతోంది.. అందులో కూడా నీళ్ళు నింపాలి..

నేను లేచి నా ఫక్రనే టేబుల్ పైవున్న గాస్సులోని నీళ్ళతో కళ్ళు అడుక్కున్నాను.

ఎదురుగా గోడకు వేల్గొడుతున్న కేలండర్ చూశాను. 1976 ఫిబ్రవరి 25వ, తారీకు. పరిక్షలకింకా పది రోజుల సమయమే వుంది. రాత్రిచదువుకుంటూ పడుకునే సరికి పదకొండయ్యింది. నేను అప్పుడు స్కూల్ ఫైనల్ ..

మార్చి నెల రాక ముందే మా మంచినిళ్ళ బావిలో నీళ్ళు అడుగంటాయి. వంతుల వారిగా బావిలో నుండి నీళ్ళు లోడుకుంటున్నాం. ఈ పద్ధతే ఒకందుకు మంచింది. లేకుంటే బావి దగ్గర బారి యుద్ధాలను చూడాల్సి వచ్చేది.

మాది వీవర్స్ కాల్నీ.. ములుగు. ఇది వరంగల్ జిల్లాలో చాలా వెనుక పడిన తాలూకా. అప్పుడు.. తాలూకాలు.. వాటి అధికారాన్ని తహసిల్దార్లు అనే వారు..

ములుగు గొప్పదనం.. ‘మనిషి పాత్రా పోతోంది..’ అని అల్లల్లాడుతూ నీళ్ళు అడిగితే ముఖం తిప్పేసుకునే జనానికి నిలయం.

పోయిన సంవత్సరం ఒక దుర్ఘటన జరిగింది..

మా కాల్నీలో వుండే కేశవులు సార్ ఫక్ర వూళ్ళో ఉపాధ్యాయుడు. అతడిని అంతా ‘పంతులు’.. అతడి భార్యను ‘పంతులమ్మ’ అంటూ పిలిచే వాళ్ళం. పంతులు సైకిలుపై బడికి వెళ్లివస్తూంటాడు. అతడికి నలుగురమ్మాయిలు.

అ రోజు బడికి 'లాస్ట్ వర్కింగ్ డే..' మండి పోయే ఎండలో సైకిలుపై ప్రయాణించి వచ్చాడు. ఇంట్లోనీళ్ళు నిండుకున్నాయి. పక్క యింట్లోనుండి గాఢు నీళ్ళు బదులు తెస్తానని వెళ్ళిన అతడి భార్య తిరిగి వచ్చే సరికి కేశవులు సారు తిరిగి రాని లోకానికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె స్వప్నా తప్పి పడి పోయింది.. పిల్లల పెడ బొబ్బలు..

అది వడ దెబ్బ కావచ్చేమో..! అనుకున్నారంతా.. ఏదైతేనేం..? వాళ్ళింట్లో చుక్క మంచి నీళ్ళు లేవన్నది నిజం.

'బావి వద్ద లడాయి పెట్టుకొని బడాయికి పోయి పంటలో పంటలమ్మ ఖాళీ బిందెలు పట్టుకుని వెళ్ళింద'ని.. ఆడ వాళ్ళు మెటికలు విరుచుకున్నారు.

పంటలు మరణం మా కాలనీ కళ్ళు తెరిపించింది. అప్పటి నుండి వంటల వారిగా బావిలో నుండి నీళ్ళు తోడుకోవాలనే పెద్దల తీర్మాణం మొదలయింది.

మా కాలనీలో నాలుగు వాడలు. వాడ కొక్క మంచి నీళ్ళ బావి. వాడుకోడానికి ఒక ఫర్లాంగు దూరంలో పెద్ద వ్యవసాయ బావి.. దాన్ని మేమంతా ఆది రెడ్డి బావి అనే వాళ్ళం. బావి మీద సగ భాగం చెక్కిన తాటి చెట్టు ఫలకం బావి తాలూకు ఆసామి ఆది రెడ్డి అమర్చాడు. దాని పై ఒక కాలు బావి అంచున మరో కాలు పెట్టి ఒడుపుగా వంగి నీళ్ళు తోడుకోవాలి. నాలుగు కుటుంబాలు ఐకమత్యంతో నల్గూరు ఒక వరుసలో దూరం దూరంగా నిలబడి బిందెలతో నీళ్ళు అందించుకుంటూ వారి వారి ఇంట్లోనీళ్ళు నింపుకుంటూ వుంటాం.

“ఏమైందిరా రవీ.. లేచి మళ్ళీ కూర్చుంటివి..” అని అమ్మ బతిమాలే ధోరణిలో అనే సరికి యీ లోకానికొచ్చాను.

అవును నిజమే సయమవుతోంది.. సరిగ్గా రెండు గంటలకు పక్కంటి వాళ్ళను లేపి బావి గిలకకు చేతాడు కట్టుకొమ్మని బావి అప్పగించాలి. వాళ్ళూ రెండున్నర గంటల సేపు నీళ్ళూర బెట్టుకొని అర గంటలో తోడుకొని మరొకరికి బావి అప్పగించాలి.. సూర్యుడు పడమట ఉదయించినా సహిస్తారు గాని ఒక అర గంట ఆలస్యమైతే ఊరుకోరు.. రణ రంగానికి శంఖాలు ఊదుకోవటం ఖాయం.. గబా గబా.. బావి వైపు పరుగు తీసాను..

బావిలో నీరు తోడటం మొదలు పెట్టాను. మొదట మూడు బొక్కెనల నిండా నీళ్లు తీటగా వచ్చాయి. తరువాత...
తరువాత.. మురికి నీళ్ళు.. కంచుట్లో కూర ఊర్చేసుకున్నట్లు బావి అడుగంతా ఊర్చేసి పక్కంటి వాళ్ళకు సమయానికి
బావి అందజేసి వచ్చి పడుకున్నాను.. పడుకున్నానే గాని నిద్రరావటం లేదు. అమ్మ వచ్చి నా గదిలో లైటు తీసేసింది.
నా మనసులో నీటి సమస్య ఆలోచనలు చీకట్లో వికటాట్టహాసం చేయ సాగాయి..

అ నీళ్ళు సరి పోవు.. మళ్ళీ తెల్లవారు ఝామునే లేచి దాదాపు రెండు కిలో మీటర్లదూరంలో వున్నా మరో బావి నుండి
మంచి నీళ్ళు తేవాలి. అక్కడా కూర్చున్నా.. ఎంత సమయంలో తిరిగి వస్తానో తెలియదు..

“కొన్ని పాత్రాలలో నీళ్ళు కొంటారట..” అంటే నవ్వినా పక్కంటి పెద్దవ్వ మాకెప్పుడైనా అవసరమైందెడు నీళ్ళు
తమ్మంటి ‘పావలా’ తీసుకునేది.. “యివి కొన్నట్టే గదా..” అంటే బొక్కెనోటిలో నవ్వేది. నేనూ ఆమె నవ్వులో శృతి
కలిపే వాణ్ణి..

పంతులమ్మ పైవేటుగా పదవ తరగతి పాసైతే కనీసం రికార్డ్ అసిస్టెంట్ కారుణ్య నియామకంలో జాబ్ వస్తుందని ఆ
సంవత్సరం ఫీజు కట్టించి అప్పుడప్పుడు ఆమె చదువులో సహకరిస్తున్నాను.

పంతులమ్మకు ప్యామిలీ పెన్షన్ స్వాగతమింది. కొన్ని డబ్బులూ చేతికి వచ్చాయి. దానిపై కన్నేసాడు.. సదరు ఇంటి
ఓనరు. ఆమె ఖాళీ చేస్తే ఎక్కువ కిరాయి వస్తుందని.. ఒక పథకం ప్రకారం రోజూ వచ్చి గొడవ చేయ సాగాడు. మా వాడ
లోని జనం ఒక నాటక సన్నివేశం చూస్తున్నట్లు మురిసి పోసాగింది. పాపం పంతులమ్మ కన్నీరు పెట్టని రోజు లేదు.. ఒక
రోజు నేను, మా అమ్మా నాన్న పంతులమ్మ సమస్యను పరిష్కరించాలని మాట్లాడుకుంటున్నాను. ఇంతలో
పంతులమ్మ రావటం.. విషయం చెప్పుకుంటూ కన్నీరు పెట్టుకుంది. నాన్న అభయమిచ్చాడు. నేను
ఆశ్చర్యపోయాను.. అది నేనూహించనిది..

పంతులమ్మ నన్ను ‘తమ్ముడా..!’ అంటూ ఆప్యాయంగా పిలిచేది. బంధుత్వం లేకపోయినా అలా వరుసలు పెట్టి
పిలుచుకోవటం మా కాలనీలో అందరికీ అలవాటు.

‘నాన్నా ..’ అంటూ ఆమె మొరపెట్టుకున్న వైనం నాన్న చలించి పోవటం చూసి .. అమ్మ అర్థం చేసుకుంది.

“మా ఇంటి ఆవరణలోనే పెరట్లోరెండు గదులతో ఒక గుడిసె వేయిస్తా. పస్త్రత్తం అందులో వుందురు గాని.. కిరాయ బెడద తప్పుతుంది..” అంటూ మా అమ్మ ఓదార్చింది.

మున్ముందు పక్కా ఇంటి నిర్మాణానికి కూడా ఉపయోగ పడ్తుందని గట్టి పునాది అవసరమని అమ్మ పట్టు బట్టింది.

ముగ్గు పోసి పునాదులు తవ్వటం మొదలు పెట్టారు. ఒక అడుగు మట్టి తీసాక నేల తెగడం లేదని ఎడ్లబండిలో డ్రమ్ముల్లోనిళ్ళు తెప్పించి పునాదులు నింపారు. మరుసటి రోజు మళ్ళీ తవ్వడం..

“ఎందుకలా నీళ్ళతో నింపుతున్నారు?” అని అడిగాను.

“అలా నీళ్ళు నింపితే అవి ఇంకి నేల మెత్తపడుతుంది. తవ్వడం సులభ మవుతుంది..” అని చెప్పడం నాలో ఆలోచనలను రేపింది.

‘అలా అయితే బావి చుట్టూ కందకం తీసి వృధాగా పోయే నీరు అందులో ఇంకిస్తే. అవి బావిలో ఊరే నీటికి మేలు చేస్తాయి కదా..’ అనుకున్నాను.

మా నాన్నతో ఇదే విషయం ప్రస్తావించాను..

“ఆలోచన బాగానే వుంది.. కాని డబ్బు సమస్య..” అన్నాడు నాన్న.

పునాదులు తీసే వారితో లెక్కలు వేయించాను. మా బావి నీరు వాడుకునే ఇంటింటికీ వెళ్లి విషయం విశదీకరించాను.

“ మనమంతా ఐకమత్యంగా శ్రమ దానం చేద్దాం” అంటూ యూత్ ను మోబిలైజ్ చేసాను... నేను ‘భారత్ యూత్

అసోసియేషన్' అని స్థాపించి మా కాలనీ పిల్లలకు ఆటలు నేర్పిస్తున్న మూలాన నా మాటకు గౌరవమిచ్చారు.. నాకు మద్దతు తెలిపారు.. నాలో ఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది.

ప్రణాళికలు సిద్ధం చేయ సాగాను. వరాహాలం లోపు నేను అనుకున్న పని సాధించాలి అనుకున్నాను. ఈ మధ్య నేను ములుగు నీటి పారుదల శాఖ ఇంజనీరును కలుసుకున్నాను. మొదట నా ఆలోచనలకు ఆశ్చర్య పోయాడు.. కాసేపు ఆలోచించాడు.. అభినందించాడు.

బావి చుట్టూ ఎంత దూరంలో కందకం ఎంత లోతుగా తీయాలో వివరించాడు.

“కందకాన్ని ఇసుక కంకరతో నింపితే నీటి వడబోత పద్ధతిలా ఫలితం మరింత మెరుగ్గా ఉంటుంది” అని సలహాలు యిచ్చాడు.

“కంకర.. ఇసుకకయ్యే ఖర్చు నేను భరిస్తాను..” అంటూ పంతులమ్మ ముందుకు వచ్చింది. “పంతులు పేరు మీద చేసే సాయం అయిన ఆత్మకు శాంతి కలుగుతుంది” వేడుకుంది పంతులమ్మ.

“తమ్ముడా.. మీరు నాకు నిలువ నీడ కోసం స్థల మిచ్చి ఆశ్రయం కల్పించారు. దేవుని దయ వల్ల చెయ్యి తిప్పుకోగాలిగాను. ఉడతా భక్తిగా మా సారు పేరు మీద సాయం చేయనివ్వండి ” అంటూ పదే పదే బతిమాలింది.

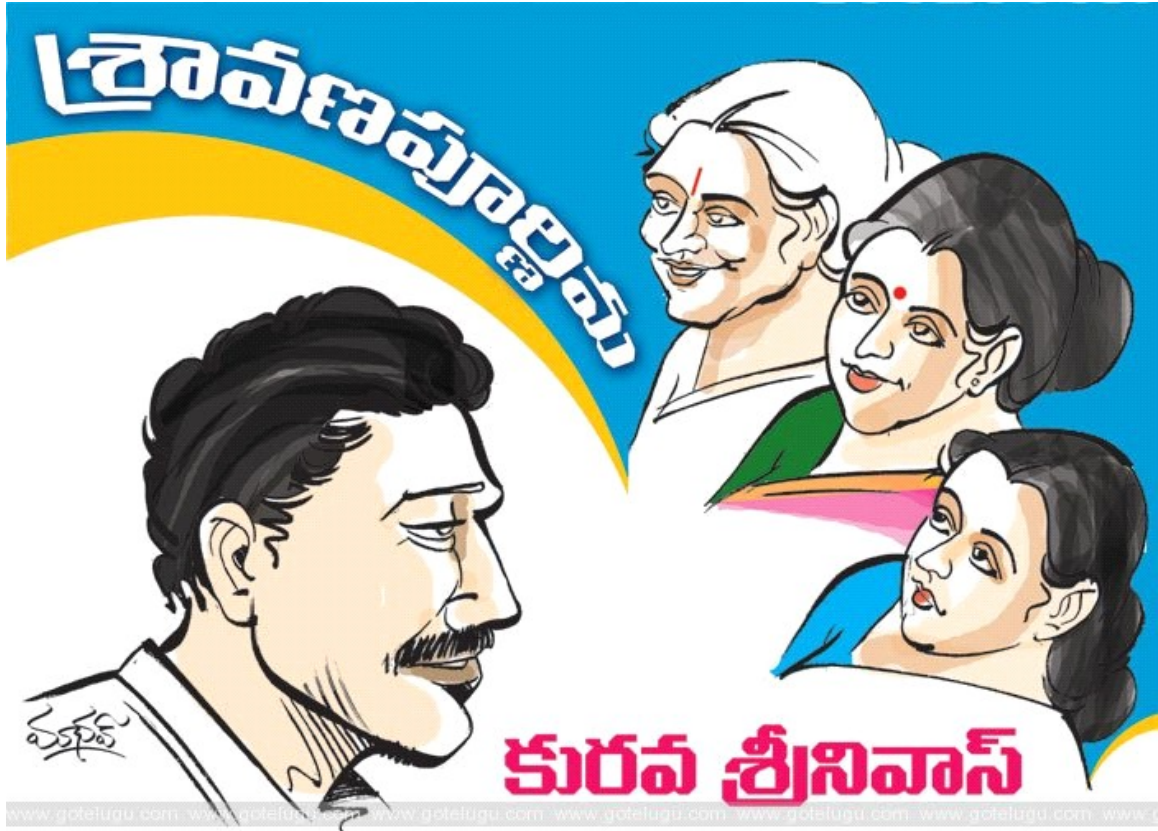
దాహం దాహమంటూ తపించి తనువు చాలించిన పంతులు పేరును మా పథకానికి ‘పంతులు కందకం’ అని పెట్టాను.

పనులు పథకం ప్రకారం దిగ్విజయంగా పూర్తయ్యాయి. బావి దగ్గర నీళ్ళు వృధా గాకుండా కందకంలోకి వెళ్ళడం మనసు హాయిగా వుంది.

హన్మకొండ కాలేజిలో జాయినయ్యాను..

నా మనసంతా మా కాలనీలోని బావి మీదే .. కలలు రాసాగాయి. వేసవి ఎప్పుడొస్తుందా.. మా పంతులు పథకం పలిస్తుందా...? మది నిండా ఇవే ఆలోచనలు.. అనుకున్న వేసవి కాలం రానే వచ్చింది.. మా బావిలో నీరు అడుగంటలేదు.. అక్షయ పాత్రలా తోడిన కొద్దీ నీళ్ళు.. నీళ్ళు.. నీళ్ళు..

పంతులు కందకం ఫలితమిచ్చింది.. కాలనీలో సబరాలు..మా ఇల్లు జన సంద్రమయింది. వాడ వాడలా పంతులు కందకాలు వెలిసాయి.. దాదాపు ముప్పది సంవత్సరాలు గడిచాయి. మా ఊళ్ళో నీటికి కొరత రాలేదు.. నేటి ఇంకుడు గుంటలు చూస్తుంటే మా 'పంతులు కందకం' గుర్తుకు వస్తుంది.

"ఏవండి రమణ వచ్చాడు...."

"ఏవిటరు..."

"మీ అమ్మగారికి బాగోలేదట...."

"మళ్ళీ డబ్బుకోసం వచ్చాడా....?... వీడికిదే పని... ఏదో ఒక సాకు చెప్పేసి డబ్బుకావాలంటాడు..."

""

"ఇంతకీ ఈసారి ఏ రోగమని చెబుతున్నాడు...?"

"పక్షవాతం...."

"ఆ... సో ఈ సారి పెద్ద మొత్తం కోసమే వచ్చినట్లున్నాడు... ఈ సాకుతో ఇక్కడికి తీసుకొస్తానంటాడేమో... ఎంతోకొంత ఇచ్చేసి పంపించేసెయ్"

"అది కాదండి... మనల్లో సారి ఊరికి రమ్మంటున్నాడు..."

"అదెలా....? చూస్తూనేవున్నావుగా... నాకు తీరికెక్కడుంది... నువ్వెళ్ళినా నీవెంట అమ్మను పంపేయాలని ప్లాన్ చేస్తాడు... నాకంతా తెలుసు... నువ్వేం మాట్లాడకు... ఓ వెయ్యో రెండు వేలో ఇచ్చిపంపించు... లేకపోతే ఆ రాజేష్ గాడి దగ్గరకెళ్ళమను...."

"సరిగ్గా మాట్లాడలేక పోలోందిట... మంచి ట్రీట్మెంట్ అవసరమని డాక్టర్లు చెప్పారంటున్నాడు...."

"వాడి వెధవ్వేపాలన్నీ నాకు బాగా తెలుసు... వాణ్ణిలా రమ్మను.... " రమణయ్య గదిలోకొచ్చాడు...

"ఏరా మళ్ళి ఏదో కొత్తపాట మొదలెట్టావట... ఎంత కావాలేమిటి..?"

"నాకలాంటి కక్కుర్తిలేదని నీ కన్నోసార్లు చెప్పాను..."

"లేకపోతే నెలకోసారి ఈ అడుక్కోవడాలేమిటి...?" నాకు చిరాగ్గావుంది...

"అడుక్కోవడమేమిటి... కొడుకులుగా మీకూ భాద్యత లేదా....?"

"ఆహా.... ఒక్క పైసా ఇవ్వకుండా మొత్తం ఎనిమిదెకరాల పంటనంతా నువ్వక్కడివే మేస్తున్నావుగా , ఏళ్ళతరబడి.... ఇంకేంకావాలి..."

"మాటలు చెప్పడం కాదు... అక్కడికొచ్చి పండించండి తెలుస్తుంది...! అంత చేసినా మిగిలేది ఎంత..?"

"అబ్బో... అక్కడికి నువ్వేదో నీ కష్టమంతా మాకోసం ధారపోస్తున్నానంటవా...?" నాకు మండిపోతోంది...

"కాకపోతే... అమ్మ భారాన్ని నాఒక్కడిమీదేదిలేసి మీరీ సిటీలో సుఖంగా సంసారాలు చేస్తున్నారుగా.. మరి నాకూ పెళ్ళి, పిల్లలు లాంటి ఆశలుండవా ఏంటి ..?"

"అదీ విషయం.. ఇన్ని రోజులూ వండిపెట్టడానికి అమ్మ కావలసొచ్చింది... పెళ్ళి చేసుకుంటే మీ సుఖాలకడ్డమవుతుందని వదిలించుకోవాలని చూస్తున్నావంటేనా.....?" నా కోపం కట్టలు తెంచుకుంటోంది...

"మీరేమైనా అనుకోండి.. అమ్మ భాద్యత నా ఒక్కడిదే కాదు... పైగా సిటీలో మంచి డాక్టర్లకు చూపిస్తేగాని అమెకు నయం కాదని చెబుతున్నారు.... రెండోజిల్లో అమ్మను ఇక్కడ తెచ్చి వదిలేస్తాను... మీ ఇష్టం... అన్నట్లు ఇంకో నెలరోజుల్లోనా పెళ్ళి... మన భూషణం మామయ్య గారి అమ్మాయిని చేసుకోబోతున్నాను... వీలైతే రండి... " మరో మాటకు తావివ్వకుండా తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు....

నాకు గుండెదడ మొదలయ్యింది... వాడు మొరటోడు... అన్నంత పని చేస్తాడేమో.... ఎలా.... ?

"శాంత వాడలాచేశాడంటే మనం పెద్ద చిక్కుల్లోపడతాం.... నువ్వోపంజేయ్... కొంత డబ్బు తీసుకొని మనఊరెళ్ళు... ఎలగైనా అమ్మను ఇక్కడకు తీసుకు రాకుండా మేనేజ్ చేయ్..."

"అయ్యో ... కనీసం ఈ పరిస్థితుల్లోనైనా అత్తయ్యను మనదగ్గరుంచుకోవడం న్యాయమండి... ఆలోచించండి..."

"నీకూ నోరు లేస్తోందే... మీ ఆడవాళ్ళకేం తెలుస్తాయి మా కష్టాలు... డబ్బు దండగవ్వడమే కాదు... ఆమెలో మహా చికాకు... అతి మూత్రవ్యాధి వల్ల ఎక్కడ బడితే అక్కడ ... చీ చీ... ఇప్పుడు పక్షవాతం కూడా లోడయ్యిందంటున్నాడు... ఇంటికి గొప్ప గొప్ప వాళ్ళు వచ్చిపోతూంటారు... అసహ్యంగావుంటుంది..."

"అదంతా నేను చూసుకుంటాను... ఎవరి కంటా పడవివ్వను... " శాంత నన్ను ఒప్పించాలని ప్రయత్నిస్తోంది..

"అతిగా మాట్లాడకు... చెప్పింది చెయ్... అంతే... అయినా ఇంకెన్నిరోజులు బ్రతుకుతుందామె... మహాఅంటి రెండు మూడేళ్ళు... ఈ వయసులో ఎంత ఖర్చుజేసినా ఫ్రయోజనమేమి వుండదు.... డబ్బు పోగొట్టుకోవడం తప్ప"

శాంత బదులేమి చెప్పకుండా గది నుండి బయటికి వెళ్ళిపోయింది...

ఈ ఆడాళ్ళంతా ఇంతే... ఏదీ అర్థం చేసుకోలేరు... మెదడు శూన్యం... వీళ్ళు ఉనికి భూమికి భారమనిపిస్తుంది ఒక్కోసారి... నా టైమంతా వృధాచేశారు... రేపు ఆఫీసులో జరగబోయే బిజినెస్ మీటింగు తాలూకు అజెండా ఫీఫేర్ జేయాలి... పైళ్ళని ముందేసుకొని పని ప్రారంభించాను... రాత్రిపన్నెండు వరకు ఆ పనితోనే సరిపోయింది... మెల్లగా నడుం వాల్చాను... ఆలోచనలు చుట్టుముట్టసాగాయి...

అమ్మ భారమంతా నామీదనే వేయాలని చూస్తున్నారు... పెద్దవాణ్ణివ్వడమే నేను చేసిన పాపమా... నా తరువాతి వాడు
రాజేష్ రియల్ ఎస్టేట్ బిజినెస్లోబాగానే సంపాదించాడు... ఈ సిటీ లోనే వుంటున్నాడు... పైగా రాజకీయాల్లోకూడా
ప్రవేశించాడు... మంచి ఆదాయం... పెద్దపెద్ద నాయకులతో పరిచయాలు... ఆడంబరాలు... అమ్మ విషయం
వస్తేమాత్రం నాటకీయంగా తప్పుకుంటాడు... రాజకీయాల్లోఆరితేరాడుమరి...

చదువులో ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు దద్దమ్ములే... చిన్నప్పటి నుండి నేను అన్నింటిలోను ఫస్ట్... మంచి మార్కులతో
మేనేజ్మెంట్ కోర్సు పూర్తిజేసి మంచి ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాను... పెళ్ళి మాత్రం నాన్న బలవంతం వల్లపెద్దగా
ఆస్తులేమీ లేని దూరపు బంధువు శాంతదేవి ని చేసుకోవాల్సి వచ్చింది... తరువాత వున్న కొద్దిపాటి మామగారి
ఫోలాన్ని తెలివిగా నాసొంతం చేసుకోగలిగాను...

అంచెలంచెలుగా ఎదుగుతూ పేద్ద కంపెనీకి జి ఎం నయ్యాను.. నాలుగు రాళ్ళు వేనకేసుకున్నాను... మొదటిసంతానం
శ్రావణి... కలిసిరాని పుట్టుక... అరకొర మార్కులతో డిగ్రీ పూర్తిచేసింది... ఇంకా చదువుకొని డబ్బు తగలెయ్యాలని
చూసింది.. ఈ లోపు కాణి కట్నం అడగని ఓ చౌకబారు సంబంధం దొరికేప్పటికీ పెళ్ళిచేసేశాను...నాలాంటి వాడి సంబంధం
దొరకడమే అదృష్టంగా భావించారు మరి...

కాని ఏం లాభం, రెండుసవత్సరాలు తిరక్కముందే ఆక్సిడెంట్లోభర్తను పోగొట్టుకుంది... ఓ ఆడ బిడ్డను చంకనేసుకొని
పుట్టిల్లు చేరింది... అంతా నా ఖర్మ... పెళ్ళిచేసేవరకు పోషించడమే వేషమివ్వకుంటే జీవితాంతం నా మెడకు చుట్టుకుంది...
రెండవ సంతానం రమేష్... డిటో నా పోలికలే... మొహమే కాదు తెలివితేటల్లోకూడా... యుఎస్లో ఎంబియె చేశాడు...
కోటీష్యురుడి కూతుర్ను చేసుకొని యుఎస్లోనే సెటిల్ అయ్యాడు... వేరీ బ్రెలియంట్... వాణ్ణి తలుచుకున్నప్పుడంతా
నాకు గర్వంగా వుంటుంది... వారనికొక్కసారైనా ఫోన్ చేస్తూంటాడు... నేనంటే చాలా ప్రేమ... నా రిటైర్మెంట్ తరువాత
నేనూ వాడి దగ్గరికే వెళ్ళి పోవాలన్నది ప్లాన్... ఏమవుతుందో చూడాలి... నిద్రముంచుకొస్తోంది మెల్లగా కళ్ళు
మూతపడ్డాయి...

ఈ మధ్య ఊపిరి సలపని పని... తొందర్లోఅసిస్టెంట్ వైస్ ప్రెసిడెంట్ అయ్యే అవకాశముంది ఆదాయం తోపాటు పని ఒత్తిడి
పెరిగుతోంది... అతిగా అలిసిపోవడం వల్లనేమో, శరీరం మొరాయిస్తోంది... ఆకలి మందగిస్తోంది... చాలాసార్లు
యూరినేషన్లోకూడా పాబ్లం అనిపిస్తోంది... హాస్పిటల్ వెళ్ళాలన్నా సమయం దొరకడం లేదు... దీనికి తోడు ఇంటి

సమస్యలు లోడ్చేనప్పుడు విపరీతమైన కోపం వచ్చేస్తుంది. ఇంట్లోనన్నెవరు అర్థం చేసుకోరెందుకో...

ఇలా రోజుకు ఇరవైనాలుగంటలు సరిపోవన్నట్లు పనిలో మునిగిపోయిన పరిస్థితుల్లో అమ్మ కన్ను మూసినట్లు కబురొచ్చింది... ఎక్కడికీ కదలేని పరిస్థితి... ఎవరేమనుకుంటే నాకేంటి... అనుకునే వాళ్ళెవైనా నా కష్టాలు ఆరుసార్తా తీరుస్తారా... శాంతను పంపించి ఫార్మాలిటిన్ పూర్తిచేయించాను... మరో పదిహేనువేలు బొక్క నాకు... ఏం చేస్తా ఆడిపోసుకునే వాళ్ళకోసమైనా ఖర్చుపెట్టక తప్పదు కదా.... ఏ మైత్రేనేం అక్కడితో అప్పుడప్పుడు డబ్బుకోసం నావెంటపడే రమణ బాధ ఇక్కడితో ముగిసిపోతుంది... హమ్మయ్య ఒక సమస్య తీరింది...

కొద్దికాలానికి అనుకున్నట్లుగానే అసిస్టెంట్ వైస్ ప్రెసిడెంట్ య్యాను...కంపెనీలోనే కాకుండా సంఘంలో కూడా గౌరవం పెరిగింది... రెండేళ్ళు అట్టే గడిచిపోయాయి... బిజీ బిజీ... నేను కూడా ఉన్నత శ్రేణుల్లోవున్న వ్యక్తుల్లో ఒకణ్ణియ్యాను... పరిపూర్ణమయిన జీవితం.. ఒక తెలివైన మనిషి సరైన పథాళికతో ఉన్నత శిఖరాలకు చేరుకున్న క్షణమది... నా తమ్ముడు రాజేష్ కూడా ఎమ్మెల్యే అయ్యాడు.. ఒక మారుమూల పల్లెటూళ్ళో పుట్టి ఇంత ఎత్తుకు ఎదిగిన మమ్మల్ని చూసి మానాన్న పైలోకంలో గర్వపడుతుండాలి...

ఇల్లోవైసరికి ఆలోచనలనుండి బయటపడి కారు దిగాను ... ఈ మధ్యనే కొన్న కొత్తబంగళాలోకి అడుగుపెట్టాను... నా కూతురు శ్రావణి ఎదురొచ్చింది నవ్వుతూ... తనంటే నాకు పడదు... నా జీవితంలో చిన్న ఓటమికి గుర్తు ఆమె.. చూసి చూడనట్లే లోపలికెళ్ళిపోయాను....

"శాంతా నేనింట్లోకొచ్చేప్పుడు గాని , బయటికెళ్ళేప్పుడు గాని నా కెదురుపడవద్దని శ్రావణికి చెప్పమని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను... ఈ ఇంట్లోనామాట ఎవ్వరు వినిపించుకోరేంటి...?" ఫ్లేషింగ్ లో వచ్చిన కోపంతో నా గొంతు వణుకుతోంది...

"పోరపాటయ్యిందండి... ఇంకోసారి జరగదు... మీరావేషం తెచ్చుకోకండి... అసలే మీ ఆరోగ్యం బాగోలేదు..."

"ఆ జ్ఞానం ముందుండాలి... " కోపాన్నణుచుకునే ఫర్రుత్తుం పలించడం లేదు... విసుగ్గా గదిలోకెళ్ళిపోయాను..

ఆ రోజు రాత్రికి నా ఆరోగ్యం ఇబ్బంది పెట్టింది.. వొమిటింగ్ ... నీరసం... గత రెండురోజులుగా యూర్సెషన్లుబాగా

తేడాగా అనిపించింది... నిద్రలేమివల్ల వేడి చేసుంటుందనుకున్నాను... కాని ఈ రోజు ఏదో విపరీతమైన బ్యాక్ పైన్ లో బాటు ఆకలి లేకకోవడం... శరీరంలో ఏదో పెద్ద మార్పే జరిగిందనిపిస్తోంది... కంగారుపడ్డ శాంత నన్ను బలవంతంగా ఆ రాత్రే హాస్పిటల్ కు తీసుకెళ్ళింది...

అదే మంచిదయ్యింది టైంలీ ఆక్షన్ చాలా రిలీఫ్ ఇచ్చింది..

మరుసటి రోజు అన్ని పరీక్షలు జరిపిన తరువాత తెలిసింది అసలు సమస్య...

"యూరేమియా" డాక్టర్ సీరియస్ గా నా మొహంలోకి చూస్తూ చెప్పిన మాట అది...

ఎప్పుడో కథల్లో చదివిన, కాళ్ళ క్రింద నేల ఒక్కసారిగా కదలడమన్న మాట అనుభవంలోకొచ్చేసరికి వున్నట్లుండి కాళ్ళు చేతులు చల్లబడ్డట్లునిపించింది...

"ఇన్ని రోజులేం చేశారు... సిమ్యులేషన్ ఈజ్ నాట్ గుడ్... నాట్ టు వర్రి ... ఈ కాలంలో క్యాన్సర్ నుండి బయటపడగలుగున్నారు... ఇట్ ఈజ్ నాట్ ఎ బిగ్ ఇష్యూ.. " డాక్టర్ త్రివేది గొంతులోని ప్రొఫెషనల్ కాంఫిడెన్స్ కూడా నాకు ఊరట కలిగించలేకపోయింది... శాంత నన్ను ఓదార్చే ప్రయత్నం చేస్తోంది.

"ఆ దరిద్ర మొహం ఇంట్లో తిరుగుతూ కనిపిస్తూంటే ఇలాంటిదేదో జరుగుతుందని భయపడుతూనే వున్నాను..." శ్రావణి ఉనికిని తట్టుకోలేని నా మనసు మండిపోతోంది. శాంత బాగా బాధ పడుతున్నట్లునిపించింది. నేనలా శ్రావణిని అన్నందుకా లేక నా అనారోగ్యం గురించా అన్న విషయం అర్థం కాలేదు...

నా జీవితంలో తిరోగమనం మొదలయ్యిందనిపించింది... అందుకున్న విజయాన్ని పూర్తిగా ఆస్వాదించకముందే ఏమిటీ పరిణామం... రోజురోజుకు ఆరోగ్యం క్షీణిస్తోంది.. కిడ్నీస్ పూర్తిగా పాడయ్యాయి.. పరిస్థితి డయాలిసిస్ వరకు వచ్చింది.. ఇమ్మిడి ఏట్ గా కిడ్నీ ట్రాన్స్ ప్లాంట్ షన్ అవసరం ... సరైన డొనార్ దొరకాలి... లేదంటే...? ఊహించుకోవడానికి కష్టంగా వుంది... వద్దన్నా వినకుండా యుఎస్ లో వున్న మా అబ్బాయి రమేష్ కు విషయం తెలియ జేసింది శాంత. వాడెంత

బాధ పడుతున్నాడో ఏమో. పని ఒత్తిడి గురుంచి నాకు బాగా తెలుసు. ఇబ్బంది పడి వచ్చే ప్రయత్నం చేయొద్దని చెప్పాను. నాకు జీర్ణం కాని విషయమేమిటంటే నావాళ్ళనుకున్నవాళ్ళందరూ మొదట్లో ఒకసారి ఫార్మల్ గా పలకరించడానికొచ్చారే గాని తరువాత తిరిగి చూసినవాళ్ళు లేరు.. కొంతమందైతే అసలు ఒక్కసారి కూడా వచ్చి పలకరించలేదు... ఎంతో మందికి ప్రమోషన్లిపించాను. పైకి తీసుకొచ్చాను.. అఫ్ఫోర్స్ అందులో కొంత నా స్వార్థం కూడా వుండి వుండవచ్చు... గ్రూపిజం తప్పదు మరి. మనుష్యులను చదవడంలో ఫైలయ్యానా. నేనిక తిరిగిరానని ఫిక్స్ యిపోయింటున్నారు. దొంగ వెదవలు. అవకాషమొస్తే అందరిని కాలేయాలన్నంత కోపమొచ్చింది...

ఈ సమయంలో నా భార్య శాంత చేసిన సేవలు నన్ను ఆశ్చర్యానికి గురిచేశాయి... ఒక మనిషిని ఇంకో మనిషి ఇంతగా ప్రేమించే అవకాశం వుందా....! తన కిడ్ని నాకు డొనేట్ చేయడానికి సిద్ధమయ్యింది.. కాని తన అనారోగ్య కారణాల వల్ల డాక్టర్లు నిరాకరించారు.

కొద్దిరోజుల నిరీక్షణ తరువాత కిడ్ని డొనార్ దొరికారని తెలిసింది. మరికొద్ది రోజుల్లో ఆపరేషన్ జరిగింది. సక్సెస్ ఫుల్ గా ట్రాన్స్ ప్లాంట్ షన్ జరిగిపోయింది. మెల్లగా ఆరోగ్యం కుదుటపడసాగింది. నెల రోజుల్లో పూర్తిగా కోలుకున్నాను.. నాకు కిడ్ని డొనేట్ చేసిన వ్యక్తిని చూడాలనుంది. అదేవిషయం శాంతను అడిగాను. శాంత కంట్లోనీళ్ళు తరగడం చూసి విచిత్రంగా అనిపించింది. బహుశా నా ఆరోగ్యం కుదుటపడిన సందర్భంగా వచ్చిన ఆనంద భాషాల్లేమో అనుకున్నాను..

"చెప్పు శాంత ఎవరా పర్సన్" నాకు తెలుసుకోవాలన్న అత్యుత్తర పెరుగుతోంది.

శాంత మౌనంగా వుంది.

"ఏమైంది శాంత ... మాటాడవేంటి..." శాంత మౌనం విచిత్రంగా అనిపిస్తోంది.

ఈ లోపల డాక్టర్ త్రివేది గారొచ్చారు ...

"వాసుదేవ్ గారు ఎలావున్నారు...?"

"ఫైనల్ సర్ థాంక్స్... సర్ ఐ వాంట్ టు నో ది కిడ్ని డొనార్స్ నేం. ఎందుకు అందరూ దాస్తున్నారు... ఎనీ ట్రాజిక్ రీజన్ దేర్...? ప్లీజ్ టెల్మి..."

డాక్టర్ గారు ఏమి చెప్పాలన్నట్లు శాంత వైపు చూడడం నాకాశ్చర్యమనిపించింది. శాంత డొనేట్ చేసిందా...? అవకాశమేలేదు. మరి. ఎవరో నాకు తెలిసిన వాళ్ళే అయివుండాలి...

డాక్టర్ గారు బదులిచ్చేలోపు ఓ నర్సు వచ్చి డాక్టర్ గారికోసం ఎవరో వచ్చారని చెప్పింది.

"ఓకె మిస్టర్ వాసుదేవ్... షి విల్ టెల్ యు.... టేక్ కేర్..." అంటూ డాక్టర్ గారు వెళ్ళిపోయారు...

ప్రప్సార్థకంగా శాంత వైపు చూశాను...

"మీరు కోప్పడనంటే చెబుతాను... వేరే దారి లేక అలా చేయాల్సి వచ్చింది..." శాంత గొంతులో భయం చూస్తూంటే నాకు మొదటి సారిగా నామీద నాకెందుకో ఓ రకమైనా చీదరింపుగా అనిపించింది... నేనింత భయపెట్టానా ఈమెను..

"శాంత అదేంలేదు, చెప్పు .. నీవేంచేసినా మన మేలుకోసమే అయ్యుంటుందని నాకు తెలుసు... నిస్సంకోచంగా చెప్పు.."

"శ్రావణి ... అవును శ్రావణి డొనేట్ చేసింది కిడ్ని... తనంటే మీకు కోపం... ముందే చెబితే మీరోప్పుకోరేమోనని చెప్పలేదు... ఆపఆపరేషన్ కు ముందు చెప్పొద్దని డాక్టర్లు రెక్వెస్ట్ చేసుకున్నాము" శాంత గొంతులోని వణుకు నన్ను వణికిస్తోంది...

శ్రావణి నాకు కిడ్ని ఇచ్చిందా ...? నన్ను బ్రతికించిందా... ? నేనసహ్యించుకునే మనిషి నా పాత్రం కాపాడిందా....? నా కళ్ళలోనిళ్ళు ఆపుకోలేక పోతున్నాను...

"ఏవండీ... బాధపడకండి... కావాలని చెయ్యలేదండి వేరే దారి లేకపోయింది... మీకు చెప్పకూడదనే అనుకున్నాము... మీరే బలవంతం చేశారు...." శ్రావణి కిడ్ని నా బోడిలో పెట్టినందుకు నేను బాధ పడుతున్నాని శాంత భావిస్తోందని

అర్థమయ్యింది...

సిగ్గుతో పాతాళంలోకి జారిపోతున్న భావన... జీవితంలో ఏమి కోల్పోయానో అర్థమవుతూంటే గట్టిగా ఏడవాలనిపించింది...

ఆడవాళ్ళను చిన్నచూపు చూశాను. కన్న తల్లిని కడసారి చూసే ఫ్రయత్నం కూడా చేయలేదు... సహధర్మచారిణిని బానిసలా చూశాను ... లక్ష్మి దేవిలాంటి కూతురు జీవితాన్ని, నా స్వార్థచింతనతో, ఇష్టం లేని పెళ్ళిని జేసి, నాశనం చేశాను... మూర్ఖత్వాన్నే తెలివిగా భావించాను.. ఆడదాని అసలు రూపం కళ్ళముందు సాక్షాత్కరిస్తోంది.. తల్లిగా నలిగింది... భార్యగా భరించింది... కూతురుగా కట్టుబాట్లకు లొంగి కాలం వెళ్ళబుచ్చుతోంది... ఈ జనారణ్యంలో రోజూ నరరూప రాక్షసుల దాడికి బలైపోయే నిర్భయలెంతమందో..

"శాంత ... శ్రావణెక్కడ...?"

"పక్క గదిలో వుంది..."

ఇంతలో డాక్టర్ త్రివేది గారు మళ్ళీ గదిలోకొచ్చారు... ఈ సారి అతని పక్కన మరొకతనున్నారు...

"వాసుదేవ్ రావ్ ఇతన్ని గుర్తుపట్టారా... పాతికేళ్ళ క్రితం ఈ హోస్పిటల్లోనే వుండేవారు... డాక్టర్ క్రిష్నా రావ్..."

"హెలో మిస్టర్ వాసుదేవ్, గ్లాడ్ టు సీయు అగైన్ ... గుర్తుందా మీ మొదటి సంతానం అమ్మాయని తెలిసి అబార్షన్ చేయమని వచ్చారు... అప్పటికే చాలా ఆలస్యమైంది తల్లిప్రాణానికి ప్రమాదమున్నందువల్ల అబార్షన్ చేయడానికి నిరాకరించామని గొడవ పడ్డారు కూడా... గుర్తొచ్చిందా.... ఆ అమ్మాయె మీకిప్పుడు కిడ్ని ఇచ్చి మిమంల్ని సేవ్ చేసిందని తెలిసింది... యూ ఆర్ సో లక్కి టు హావ్ ఎ చైల్డ్ లైక్ హర్ ... " డాక్టర్ క్రిష్నా రావ్ కరచాలనం చేస్తూ అన్నారు...

"ఇంత జరిగినా మీ ఒక్కగానొక్క కొడుకు చూట్టానికైనా రాలేదు... మీరొద్దనుకున్న కూతురే మీకు పాత్ర దానాం

చేసింది..." డాక్టర్ త్రివేది మాటలు ఈటల్లానాగుండెల్ని పొడిచేస్తున్నట్లుగా వున్నాయి... సిగ్గులో తలవంచుకోవడం
తప్ప ఏమి మాటాడలేకపోయాను...

[illegible]

